Milliyet

ÇOCUK

22 Mayıs 1978 • Sayı 21 • 750 kuruş

POSTER
armağanımızı
isteyiniz

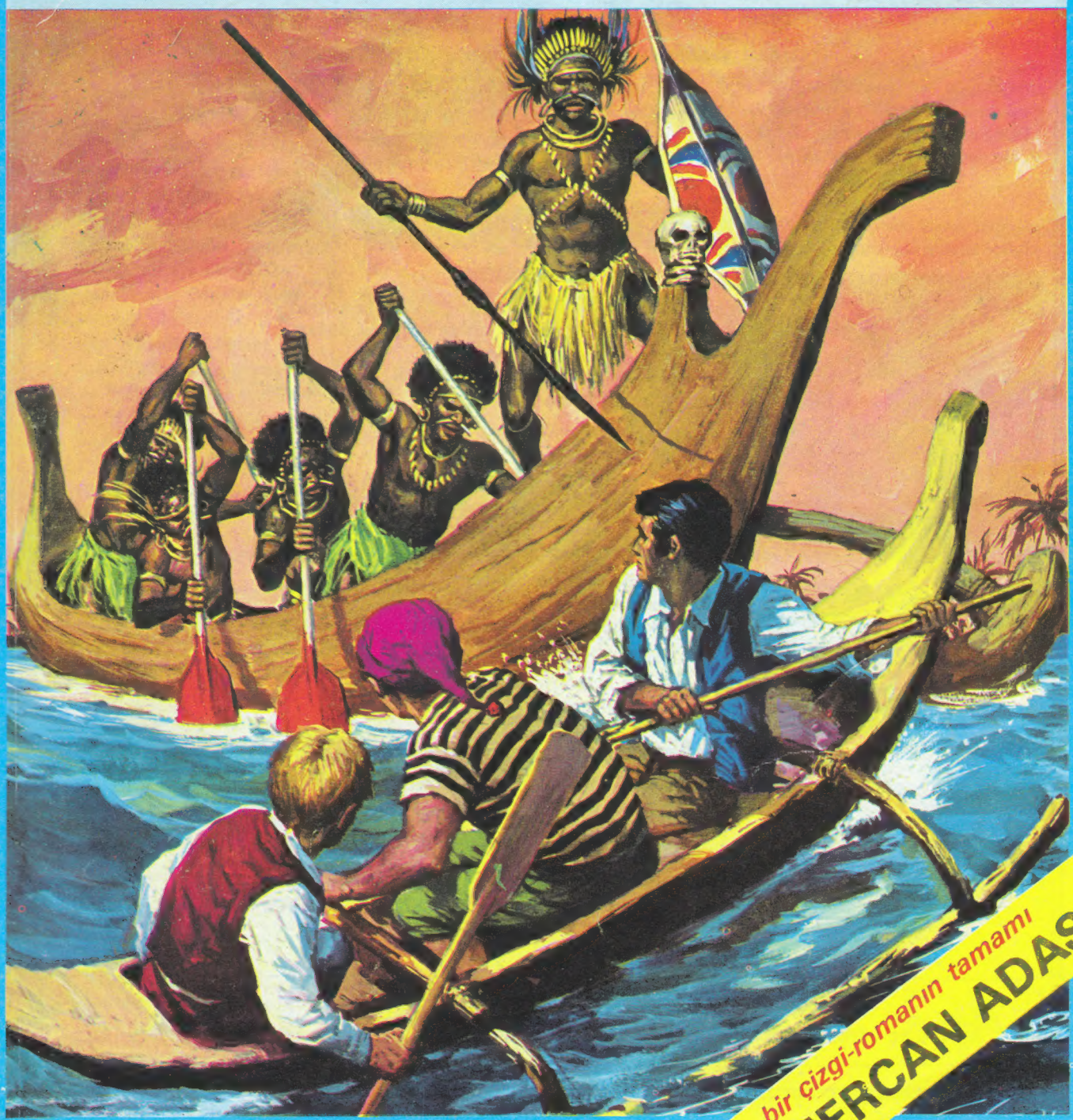

bir çizgi-romanın tamamı

MERCAN ADASI

okar yayınları 'nın sizler için hazırladığı bu kitapları okudunuz mu?

Kurbağa Çiftliği

Kemal Bilbaşar

Usta yazarımızın çocuklar için yazdığı en güzel öyküler bir arada. Hem eğlendiren, hem düşündüren bir yapıt...

Birinci hamur kağıt , ofset baskı , renkli resimler
(143 sayfa - 17,50 TL.)

özgür Doğanlar

Joy Adamson

Afrika'nın göbeğinde evcilleştirilmeğe çalışılan bir aslanın yaşamı, serüvenleri. Bu kitap tüm canlılarıyla vahşi doğayı tanıtacak sizlere...

Birinci hamur kağıt, ofset baskı, bol resimli
(127 sayfa - 15 TL.)

Değişen Sevgiler

Afet Ilgaz

Elinizden bırakamayacağınız bir roman... Küçük Halitle birlikte serüvenden serüvene koşacak, dünyaya ve olaylara daha gerçekçi bir gözle bakmaya başlayacaksınız...

Renkli ve siyah - beyaz resimlerle süslü
(140 sayfa - 15 TL.)

Çağdaş Kompozisyon

Esen Yel

Güzel konuşmaya, güzel yazmaya şimdiden hazırlanmak gerek... Uzun eğitim deneylerinin ürünü olan bu eşsiz yapıt tüm öğrenim yaşamınız boyunca yanınızda bulunacaktır...

(240 sayfa - 20 TL.)

okar yayınları
Çatalçeşme Sokak No.40 Cağaloğlu - İSTANBUL
P.K.1365 – İstanbul

Ödemeli isteklerde posta gideri eklenir

KİTAPÇINIZDAN ARAYINIZ

BU SAYININ POSTERİ

FENERBAHÇE

Fenerbahçe Spor Klübü, 1907 yılında kurulmuştur. Kurucuları, Nuri zade Ziya Songülen, Ayetullah Bey, Necip Okaner, Hasan Sami Kocamemi ve Asaf Beşpınar'dır.

İlk lokali Kemal Aşki Aşkın'ın bahçesindeki bahçıvan kulübesi olan Fenerbahçe'nin renkleri, başlangıçta sarı-beyazdı. İlk amblemi de Fenerbahçe burnundaki ışık saçan fenerdi.

Spor çalışmalarına futbolla başlayan Fenerbahçe, ayrıca şu spor dallarında da çalışmalar yapmaktadır: Atıcılık, avcılık, atletizm, basketbol, bisiklet, boks, jimnastik, eskrim, güreş, halter, kürek, masa tenisi, sutopu, tenis, voleybol, yelkencilik ve yüzme.

Fenerbahçe futbol takımı, yirmi yıldır düzenlenmekte olan Türkiye Birinci Ligi'nde 9 kere şampiyon olmuştur.

bizden size

Gördüğünüz gibi, yeni cildimizde yeniliklerle karşınızdayız, sevgili okurlar... Sizlerden gelen dilekleri, eleştirileri göz önüne alarak kendimizi yenilemeye çalışıyoruz hep... Bize yol gösteriyorsunuz, isteklerinizi iletiyorsunuz. Hepinize teşekkür ederiz...

● Önce posterimizden başlayalım isterseniz. Sporsever okurlarımızın dileklerini yerine getirerek, önce Fenerbahçe posterini sunuyoruz. Ama hep spor posteri vermeyeceğiz. Başka konularda posterlerimiz de olacak. Bu konuda isteklerinizi bize iletirseniz seviniriz.

● Sakıncalı buldukları atasözlerini bize bildiren okurlarımızın sayısı oldukça kabarık. İlkini aşağıda yayımlıyoruz. Ankara'dan Hamdiye Şeker adlı okurumuz ne kadar haklı, değil mi? Kendisine, armağanımız olan kitabı gönderdik. Bu bölümde mektubu yayımlanan her okurumuza bir kitap armağan ediyoruz.

● Bu sayıda "Pıtırcık'ın Serüvenleri" adlı bir yazı dizisine başladık. "Red Kit" yazarı Goscinny'nin hazırladığı bu diziyi sevecek misiniz bakalım? Düşüncelerinizi bize yazar mısınız?

● Bir yeniliğimiz de tek sayfalık çizgi-öyküler... Bizden uzun süredir birer sayfada biten çizgi-öyküler istiyordunuz. Sanatçı arkadaşlarımız sizin için bu sayıdaki yapıtları hazırladılar. Bir süredir sayfalarımızda yer almayan "Larry Yuma" da yeni bir serüvenle döndü.

● "Her Telden" adlı bir sayfa açtık. Bu sayfada, adından da anlaşılacağı gibi, bir çok konuya yer vereceğiz... Şiirlerini severek okuduğunuz şair arkadaşımız Yalvaç Ural'la bir söyleşi "Her Telden"de yer alıyor. Aynı sayfada Yalçın Çetin'in bir karikatürünü de yayımlıyoruz. Geçen yıl aramızdan ayrılan Yalçın Çetin için yakın arkadaşı Mıstık'ın yazdığı bir yazıyı da 9. sayfamızda sunuyoruz.

● Haftaya buluşmak üzere, hepinize güzel günler, başarılı çalışmalar dileriz.

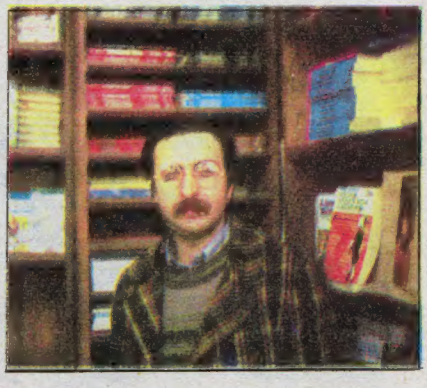

Yalvaç Ural

Milliyet
ÇOCUK
DERGİSİ

Pazartesi günleri yayımlanır

1978 / Sayı 21

Sahibi: Milliyet Gazetecilik A.Ş. adına ERCÜMENT KARACAN
Genel Yayın Müdürü: ABDİ İPEKÇİ
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: ÜLKÜ TAMER
Teknik Yönetmen: EDİP ALŞAR

Milliyet Yayın Ltd Şti tarafından hazırlanmış
Milliyet Ofset tesislerinde basılmıştır

22 Mayıs 1978

Adres: Milliyet Çocuk Dergisi, Milliyet Yayınları Basın Sarayı, Cağaloğlu, İstanbul

Abone koşulları: Yıllık: 338 TL — Altı aylık: 169 TL
Yabancı ülkeler için ayrıca posta ücreti eklenir

atasözleri

"Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar"... Bu atasözüne bakacak olursak, "Boşverin, yalan söyleyin ki, dokuz köyden kovulmayasınız," der gibi bir hava var. Oysa yalan söylemek, hem kendimizi, hem de çevremizi, başkalarını aldatmaktır. Yalanın kötülüğünü anlatan atasözleri de var. Örneğin: "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar." Yalanı hem kötülemek, hem de desteklemek doğru olmaz. Tabii, yalanı yermeyi seçmeliyiz. Yukarıdaki atasözünü, "Doğru söylemeyeni dokuz köyden kovarlar," olarak değiştirmeliyiz.

Hamdiye Şeker (Ankara)

UZAY ÇOCUKLARI

KAYIP GEZEGEN

SEVGİ GEZENİNDEN BİR DENEME GEZİSİ İÇİN AYRILAN GEZGİN MANTAR YOLUNU KAYBETMİŞ, UZAYDA DOLAŞMAKTADIR. GEZGİN MANTAR BAY BİLGİNİN BULUŞU OLAN CANLI BİR UZAY ARACIDIR...

AMAN UYGAAR! SEN YEMEK İÇİN Mİ YAŞIYORSUN?

HAYIR YAŞAMAK İÇİN YİYORUM AMA YEDİĞİM ŞEYLERİN DE TADI TUZU OLMALI!...

UYGAR HAKLI ÖRNEĞİN BEN NEFİS BİR KEMİĞİ ÖZLEDİM DOĞRUSU!

AH! AH! BENİM GÖZÜMDE DE BİR TABAK ILIK SÜT TÜTÜYOR

MANTAR ANA AL SANA DA BİR TANE SUNİ GÜBRE HAP!

HEY! YAKIŞIKLI TENEKE GÜZELİ SİZ YEMİYOR MUSUNUZ?

BENİM İŞTAHIM YOK BABA!

OLMAZ GÜZELİM BESLENMEZSEN MAKİNEN BOZULUR. İÇİNDEKİ DİŞLİLER, EKLEMLERİN PASLANIR!

HAKLISIN BABA. İSTEMESEM DE BESLENMELİYİM.

OH! OH! BU YAĞA BAYILIYORUM.. BİZ MAKİNELER VAKTİNDE YAĞLANMALIYIZ!

MAKİNA YAĞI

BAY BİLGİN!

EVET MANTAR!

BİZİM GÜNEŞİMİZ, GÖKADAMIZIN TAM KENARINDA MIYDI?

TAM KENARINDA DEĞİL AMA KENARA YAKIN BİR VERDEYDİ

GÖKADA NE DEMEK BABA ?

BUNU SANA UYGAR ANLATSIN AKİ !

AKİ BİLİYORSUN UZAYDA GÖRDÜĞÜMÜZ IŞIK SAÇAN CİSİMLERE YILDIZ DİYORUZ

BİLİYORUM AĞABEY BU YILDIZLARIN HER BİRİ BİR GÜNEŞTİR !

GÜNEŞLER AKKOR HALİNDEDİR... ÇEVRELERİNE ISI VE IŞIK VERİRLER

ÇOĞUNUN ÇEVRESİNDE GEZEGENLERİ VARDIR...

MİLYARLARCA GÜNEŞ BİRLEŞEREK GÖKADAYI OLUŞTURURLAR...

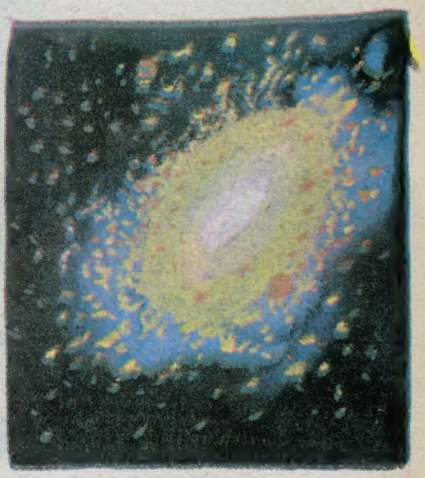

UZAYDA SAYISIZ GÖKADALAR VARDIR... UZAY BİLİMİNDE BUNLARA GALAKSİ DENİR...

BİR GALAKSİ YANİ GÖKADA ÖYLE BÜYÜKTÜR Kİ BİR UCUNDAKİ YILDIZIN IŞIĞI ÖBÜR UCA MİLYONLARCA YILDA ULAŞIR...

AKLIM KARIŞTI!

BİZİM MANTARIN HIZI IŞIK HIZININ MİLYONLARCA KATINA ULAŞABİLDİĞİ İÇİN İLKEL GEZEGENLERDEKİ İNSANLARIN DÜŞÜNEMEYECEĞİ KADAR HIZLI GİDEBİLİYORUZ!

SAĞOL UYGAR AĞABEY BENİ AYDINLATTIN!

BİR ŞEY DEĞİL AKİ SEN SEVGİ GEZEGENİNDEKİ BÜTÜN CANLILAR GİBİ KONUŞABİLEN AKILLI BİR KÖPEKSİN...

OH! GALAKSİNİN DIŞINDAN RADYO DALGALARI GELİYOR!

MERAK EDİYORUM NEDİR ACABA? ŞUNU YAKALASAYDIM...

BEN UZAYIN EN ÜSTÜN TAŞIMA ARACIYIM.. CANLIYIM ÜSTELİK...

İLERİDE BİR CİSİM VAR BABA! İLGİNÇ BİR ŞEY SANIYORUM...

HEY! MANTAR NE YAPIYORSUN? GOKADAMIZIN DIŞINA ÇIKTIN!

İYİ ÖYLEYSE, YAKLAŞ DA GÖRELİM NEYİN NESİYMİŞ...

DEVAM EDECEK

YUKİNİN ŞEN SERÜVENLERİ

ORHAN BORAN

KONUKLAR GÜNÜ

İki gündür, bizim Yuki bir telâşlı bir telâşlıydı ki, sormayın.

Haftalık cep harçlığının büyük bölümünü, pastaneden aldığı çöreklere, kurabiyelere harcadı. Pek seyrek kullandığımız kocaman sürahiyi, mutfağın en üst rafından indirip, limonata doldurdu. Bayatlayıp atılmasın, savurganlık olmasın diye buzdolabında sakladığımız ekmekleri, su buharında önce yumuşattı, sonra küçük parçalara bölüp kızarttı. Özenle süsleyerek çeşitli sandviçler yaptı. Komşulardan ödünç aldığını sandığın plâkları dikkatle sıralayıp, evdeki ses bandına kopya etti. Bu işlem bitince, plâkları sahiplerine geri götürdü. Son olarak da, salon temizliğine girişti. Önce kırılması olası vazoları, bibloları başka bir odaya taşıdı. Ardından, kanepenin üstündeki minderleri halının üstüne yerleştirip köşecikler oluşturdu. Yemek masasının etrafındaki iskemleleri de getirip, oturacak yer sayısını fazlalaştırdı. Bu arada, salonun bir kenarında, eşyaların yerini değiştirip minik bir alan açtı.

Bütün bu işleri yaparken, pek keyifliydi. Şarkılar türküler mırıldanıyordu. Yorgunluğa aldırıp ettiği yoktu.

Geçen hafta yazmıştım ya? Belki anımsıyacaksınız. Şu sıralarda, doktorun öğüdüyle, haftanın çoğu günlerini ev dinlencesiyle geçiriyorum. Pek zorunlu günler işyerime gitmezsem, yazı yetiştirmek için çalışma masamın başına geçmezsem yatak odamdan çıkmıyorum.

Yuki, demin sıraladığım yoğun çalışma içindeyken pek meraklandım ama, ne yaptığını, ne ettiğini sormak istemedim. Yatak odamdan çalışma odama geçerken, ya da evin içinde arada bir dolaşırken, Yuki, bu hazırlığın nedenini merak ettiğimi sezinliyordu. Ben sormamakta direndikçe, sanırım biraz kızıyordu. Daha iyi ya! Nasıl olsa sabrı tükenince, gelip anlatacaktı. Üstelik hiç oralı olmamaya çaba gösterdiğim için, bire bin katarak anlatacaktı.

Benim istediğim de bu değil miydi? Merakımı belli etmeyip onu kızıştırırsam, biraz gülmek eğlenmek olanağı doğmaz mıydı? Çalışmaya alışık bir insan, doktor öğüdüyle eve kapanınca, vakit geçmek bilmiyordu ki! Azıcık oyalanmak için bir fırsat doğmuştu işte!

Nitekim, dün sabah, yatak odamın kapısı vuruldu, Yuki'nin sesi duyuldu:

"— Uyuyor musun? Girebilir miyim?"

"— Hayır, uyumuyorum. Girebilirsin."

İçeri girdi, bir hoplayışta yatağın ayak ucuna yerleşti. Derin bir soluk aldı:

"— Öf!.. İki gündür nasıl yorulduğumu, neden yorulduğumu sor, anlamına gelir..."

Soğukkanlılığımı bozmamaya özen gösterdim:

"— Evin içinde dolaşıp durduğunu, dört döndüğünü kulağıma gelen seslerden anladım ama, doğrusu yorulduğun hiç aklıma gelmedi. Ben oynuyorsun sandım..."

"— Oynuyorum mu sandın? Pastaneden kutularla çörek, kurabiye taşımak oyun mu? Koca sürahi limonata hazırlamak oyun mu? Bir tepsi dolusu sandviç yapmak oyun mu? Bütün bu yiyecek içecekler sana hiç bir şey farkettirmedi mi?"

"— Dur bakayım? Hmmmm! Evet! Şimdi farkeder gibi oldum..."

"— Ha şöyle! Neyi farkeder gibi oldun?"

"— İki gündür kilo almış, şişmanlamışsın galiba? Göbeğin kocaman olmuş. Neden tıkındın onca öteberiyi bilmiyorum. Yemeklerde karnın doymuyor mu?"

"— Ay, hazırladığım o kadar şeyi ben mi yedim sanıyorsun?"

"— Başka ne sanabilirim? Kendin yemeyecek olduktan sonra, neden hazırlayasın?"

"— Sen beni pattadak patlatmak mı istiyorsun?"

"— Benim öyle bir niyetim yok. Fakat durmadan abur cubur tıkınırsan o çörekler, kurabiyeler, sandviçler seni pattadak patlatacak..."

"— Hem patlatacaksın, hem de çatlatacaksın..."

"— Olabilir. Koca sürahi limonatayı unutmuştum. Onu da içip bitirdiysen, patlamadan önce çatlaman olasıdır..."

"— Aaaaaaaa! İnadına mı yapıyorsun? Kafamın tasını attıracaksın..."

"— Bak, işte o olmaz. Kafanın tası, o koca kulaklarınla yerli yerine öylesine sağlam vidalanmış ki, yerinden oynatmak olanaksız..."

"— Peki! Şimdilik yiyecek içecek konusunu bir yana bırakalım. Evin içinde dolaşırken, salondaki bazı değişiklikler de gözüne çarpmadı mı?"

"— Eşyaların yerini değiştirdiğin için, koltuklardan birinin sivriyeri bacağıma çarptı ama, canımın acısından başka bir şey farkedemedim..."

"— Köşe yastıkları? Ortadaki minik alan? Boşluk?.."

"— Haaa! Onlar mı? Doğrusu on-

ları jimnastik için hazırladığını sandım."

"— Ne jimnastiği?"

"— E, bu kadar oburca atıştıran, yediklerini iyi sindirip göbek bağlamamak için, herhalde jimnastik yapar. Öyle değil mi?"

"— Vvvvvvaaaaaaa!.."

Bu Yuki'nin kahkahası kadar ünlü, şımarık ağlama sesiydi. Artık sabrı taşmıştı:

"— Neden ağlıyorsun Yukicik? Neden tren düdüğü gibi bağırıyorsun? Şurada, güzel güzel konuşuyorduk? Kes ağlamayı. Ayıp! Sana hiç yakışmıyor..."

"— Ben ağlamıyorum. Sinir boşaltıyorum. Peki! Ağlamayı da kestim, üstelik pes de ettim."

"— Neden pes ediyorsun?"

"— İki gündür tüm hazırlıkları yaparken, sana hiçbir şey anlatmayacak, meraka sürükleyecektim. Fakat sen benden baskın çıktın. Neredeyse deli edeceksin. Gel bir anlaşma yapıp barışalım. Sen bana bütün bu hazırlıkların nedenini sor, ben de anlatayım..."

"— Peki, peki. Anlaştık. Seni biraz kızdırmak istemiştim ama, galiba ölçüsünü fazla kaçırdım. Gerçekten iki gündür yoğun bir çalışma içinde olduğunun farkındayım. Ve gerçekten bu hazırlığın nedenini merak ediyorum."

"— Haaaaaaah! Şimdi içim rahatladı. Yarın benim günüm..."

"— Ne günün?"

"— Konuklar günüm. Bütün hazırlıklar onun için. Arkadaşlarla bir karar aldık, her hafta birimizin evinde konuklar günü olacak..."

"— Aman Yukicik! O senin dediğini hanımlar yapar. Belirli günlerde ev kadınları, aralarında toplanırlar, eğlenirler..."

"— Onlar aralarında toplanıp eğlenirken, çocukları ne olur?"

"— Bilmem!"

"— Ayak altında dolaşıp, eğlenceyi engellemesinler diye bir yerlere gönderilir..."

"— Öyle mi?"

"— Evet öyle! Biz de, düşündük, düşündük, düşündük. Kimin evinde gün varsa, biz de aynı gün bir başka evde kendi aramızda toplanacağız..."

"— Bizim evde gün mün yok ki? Neden bizde başlıyorsunuz?"

"— Buluş benim olduğu için. Bir sakınca yok değil mi? İzin verirsin değil mi?"

Bunca hazırlıktan sonra karşı çıkmak olmazdı. İzin verdim. Toplanacakları gün ben nasıl olsa, yatak odamda dinlencede olacağım. Fakat kapımı aralık bırakacağım. Yuki ve grubunun eğlencesine kulak konuğu hatta becerirsem göz konuğu olacağım.

Bakarsınız, size aktaracak eğlenceli olaylara tanık olurum.

YALÇIN ÇETİN USTA

Yıllar önce mavi gözlü, güneş beyinli bir delikanlı ile tanışmıştım. Ona bakınca, güzel bir bahar gününde, sonsuz çeşitte renklere bürünmüş çiçeklerle dolu bir doğa'da yaşar gibi oluyordu insan.

İlk tanıştığımız gün başlayan sıcak dostluğumuz, hiç azalmadan her gün daha çok artarak yıllarca sürdü.

Onunla kardeşliğimiz hiç bozulmadı ama ne yazık ki tam bir yıl önce ayrıldı aramızdan. Yalçın Çetin'i bir yıldan beri ne evde ne iş yerinde ne başka bir yerde göremiyorum. Ama o üstün yapıtlarıyla her zaman bizimle olacak.

Büyük sanatçılar eskimeyen yapıtlar yaratırlar. Kendilerinden yüzlerce yıl sonra gelecek kuşakların düşünce ve zevklerini de biçimlendirirler.

İşte Yalçın Çetin bu tür sanatçılardan biridir.

İlk karikatürü daha onüç yaşındayken "Doğan Kardeş Dergisi"nde yayımlanmıştı. O günden bu yana binlerce karikatür yaptı. Her karikatürü uzun düşüncelerin, çalışmaların, yorgunlukların sonucunda çıkmıştır ortaya.

Dinlenmesi de bir çalışmaydı onun. Karikatür çizmediği zamanlar okur, tartışır, pek çok kişinin "tamam oldu" dediği yerde eksiklikler bulurdu. Bu yüzden aynı karikatürü çok kez yeniden çizdiği olmuştur.

Ülkesini, halkını çok severdi. Bu nedenle halk sanatçılarıyla yakından ilgilendi. Örneğin iyi saz çalardı. Sazı duvarda asılı duruyor şimdi. Hepimizin çok sevdiği "Karagöz"ü inceledi, bu araştırması çizgilerine yansıdı.

Çok güçlü bir kişiliği vardır. Onun çizdiği karikatürlere bakınca, imzasını görmeseniz bile, "Bu Yalçın Çetin"dir dersiniz.

Yalçın Çetin iyi bir sinema adamı, iyi bir rejisördü. Televizyon için pek çok reklam filmleri ve jenerik filmleri yaptı. Çizgi, filmciliğimizin öncülerindendir. Ayrıca çok başarılı başka sinema denemeleri de vardır.

Şiirle de uğraştı Yalçın Çetin. Çok güzel şiir denemeleri vardır. Bunca yıllık dostluğumuza karşın, bir gün bile söz etmemiştir bana bunlardan. Bir gün rastlantı olarak okudum. Çok beğendim.Bazı kişiler şiir severler ama iyi okuyamazlar. Çükü şiir okumak da ayrı bir yetenek işi. Tıpkı şarkı söylemek gibi. Yalçın Çetin iyi şiir okuyan kişilerdendi. Ama kendini dağıtmak istemezdi.

Anlatacaklarını her zaman karikatür çizerek anlatmayı yeğlemiştir. Bu nedenle Yalçın Çetin'in çizgileri şiirseldir.

Yakın arkadaşım olduğu halde Yalçın ustayı anlatmakla güçlük çekiyorum. Onu anlatmak için bir yığın sayfa doldurmak gerek. Keşke bir roman yazmayı göze alabilseydim...

MISTIK

ATATÜRK SEVGİSİ

İSMAİL SİVRİ

O gün öğleden sonra, öğretmenleri sınıfa gelmedi. Öteki sınıflarda öğretmenler yoktu. Az sonra, bütün okul, bahçede toplandı. Okul müdürü, bir süre konuşmadan durdu. Ne diyeceğini bilemez haldeydi. Önce, arkasında saklanmaya çalışan öğretmenlere baktı. Sonra boğuk bir sesle:

– Çocuklar, dedi, bugün okul yok.

Bütün çocuklar, şaşkın, müdüre ve öğretmenlere baktılar. Ne vardı, ne olmuştu? Okul müdürünün o gür sesi neden ağlamaklı çıkıyordu. Öğretmenler neden uzakta duruyorlardı? Bir şey vardı. Bu yüzden öğrenciler dağılmadılar. Okul müdürü, onları böyle hareketsiz görünce, daha boğuk bir sesle:

– Haydi çocuklar,dedi, evlerinize gidin.

Sonra, başka bir şey demedi. Öylece kaldı. Bir süre, iki eliyle, çeketinin düğmelerini tuttu. Şaşkın ve üzgündü. Bir an, arkasındaki öğretmenlere baktı. Öğretmenler yoktu. Sonra o da yaşaran gözlerini çocuklara göstermemek için hemen içeri girdi.

Ama çocuklar, müdür ile öğretmenlerinin ağladıklarını görmüşlerdi. O koca öğretmenler neden ağlıyorlardı? Çocuklar, sağa sola koşarak bir şeyler öğrenmeye çalıştılar. Bir ara, birinci sınıf öğrencileri:

– Öğretmenimiz ağlıyor, diye bağırdılar.

Sonra onlar da ağlamaya başladılar. Az sonra okul bahçesinin bir köşesinden hıçkırıklar duyuldu. Bütün çocuklar o yana koşarak sordular:

– Ne var, ne olmuş?

Küçük kız ve oğlanlar, hıçkırarak ağlıyorlardı. Kısa pantolonlu bir oğlan boğulur gibi:

– Atatürk ölmüş, dedi.

Bu acıdan da acı bir haberdi. Hepsi birden ağlayıp hıçkırmaya başladılar. Sonra da göz yaşları içinde birer ikişer okuldan ayrıldılar. Ama az sonra hepsi okul yolu üzerindeki karakol önünde toplandı.

Çocuklar karakolun yarıya inmiş bayrağına bakıyorlardı. Hepsi ilk kez yarıya inmiş bir bayrak görüyordu. Bir süre öylece kaldılar. Bu sırada karakol kapısında yaşlı bir polis göründü. Bütün çocuklar ona doğru koştular ve içlerinden biri:

– Polis amca, dedi.

Bir başkası:

– Bayrak, dedi.

Beşinci sınıftan bir kız:

– Atatürk, dedi.

Polis bir an çocuklara baktı. Önce yutkundu, bir şey söylemek istedi. Sonra vazgeçti. O anda gözleri dolan polis ağladığını çocuklara göstermemek için karakoldan içeri girdi.

Çocuklar az sonra çarşı içine dağıldılar. Çarşı sessiz ve üzgündü. Bu arada acı haberi siyah başlıkları ile veren gazeteleri gördüler. Bir kaç çocuk korka korka bir adamın elindeki gazeteye baktı. Gazete başlığında, siyah ve kalın harfler ile acı haberi bildiriliyordu:

"Atatürk Öldü..."

Çocuklar başka bir şeye bakmadılar ve herbiri bir yana gitti.

Anne, oğlunu kapıda karşıladı. Çocuk gözyaşları içinde:

– Anne, dedi, Atatürk öldü.

Ana ile oğul, birbirlerine sarılıp uzun süre ağladılar. Anne gözyaşları dinmeyen oğlunun saçını okşadı:

– Mustafa Kemal, dedi.

Çocuk, annesine daha çok sarılarak:

– Atatürk'üm,dedi.

Böylece, o, 10 Kasım günü, bütün evlerde analar ve çocuklar, birbirlerine sarılıp ağladılar. Türk ulusunun büyük acısına bütün dünya katıldı ve her yerde bayraklar Atatürk anısına yarıya indi.

Çocuk, çok sonra evden dışarı çıktı. Ama ne sokaklarda, ne de kapı önlerinde bir tek çocuk yoktu. Sonra parka gitti. Koca parkta da bir çocuk göremedi. Bir süre oyun yerlerine ve boş duran oyuncaklara baktı. Ağaçlıklı yoldan eve dönerken, bir gün önce kavga ettikleri bakkalın az daha büyük çırağı yolunu kesti:

– Ne kaçıyorsun? dedi.

Çocuk bir an ona baktı. Sonra da hiç bir şey demeden yürüdü. Ama kavgacı oğlan arkasından koşup onu kolundan çekti:

– Korkuyorsun değil mi? dedi.

Çocuk :

– Yok, dedi, korkmuyorum.

Kavgacı oğlan:

– Ya, dedi, neden kaçıyorsun?

Çocuk, başı yerde:

– Bugün, dedi, kavga olmaz.

Öteki, alaylı bir sesle:

– Niye o? dedi.

Sonra da küçük oğlanı kolundan hızla çekip yere itti. O sırada yanlarına bir çocuk geldi. İkisine bakarak sertçe:

– Bugün, dedi, kavga mı olur?

Kavgacı oğlan şaşırdı ve merakla sordu:

– Neden ?

Yeni gelen çocuk, başı önde:

– Duymadınız mı? dedi.

Sonra, başını kaldırdı. Gözlerinde iki damla yaş vardı:

– Atatürk öldü, dedi.

Kavgacı oğlan sapsarı oldu. Bir an iki çocuğa baktı. Sonra hıçkırarak koşup gitti.

Çocuk, eve dönünce, konuk odasına girdi. Duvarda, asker giysileri içinde, büyük bir Atatürk fotoğrafı vardı. Çocuk bir süre fotoğrafa baktı. Sonra da babasının kitaplarını karıştırdı. Bir ansiklopediden, Atatürk'ün yaşam öyküsünü okudu. "Gazi Mustafa Kemal Atatürk" başlığı altındaki yazı şöyle başlıyordu:

"Türk yurdunun kurtarıcısı, yeni Türkiye devletinin kurucusu ve Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk cumhurbaşkanıdır. 1881 yılında Selanik'te doğdu. Babası Ali Rıza Efendi, annesi Zübeyde hanımdır. Asıl adı Mustafa'dır."

Çocuk, bu yazıyı sonuna dek okudu. O gece babası da oğluna Atatürk'ün Türk ulusu için yaptıklarını, çeşitli anılarıyla anlatmaya çalıştı. Sonra ona büyük kitaplardan yazılar okudu. Atatürk'ün tüm yaşamı hep ulusu için savaşlar ve çetin mücadeleler içinde geç-

mişti. Çanakkale, Balkan ve Trablusgarp ile Kurtuluş savaşları, kahramanlık öyküleriyle doluydu.

O gece, çocuk babasına durmadan sordu ve baba da, oğluna durmadan Atatürk'ü anlattı. Bu arada, oğluna, Atatürk'ün Büyük Nutkundan söz etti. Atatürk, koca bir kitap olan bu nutkuna, "1919 yılı Mayısının 19'uncu günü Samsuna çıktım," diye başlayıp, tüm belgeleriyle ve yaptıklarıyla, Türk Kurtuluş Savaşı'nı ve devrimleri anlatıyordu.

Çocuk o gece, Atatürk'ün Samsuna çıkışı, Erzurum ve Sivas Kongreleri, Türkiye Büyük Millet Meclisi, Milli Kurtuluş Savaşı, Cumhuriyetin ilânı ve tüm devrimler konusunda çok ve yeni şeyler öğrendi. Böylece içindeki o çocuksu sevgi, daha renkli ve bilinçli bir hal aldı.

O gece radyo acı haberi verirken, babası ağlamaya başladı. Çocuk, ilk kez babasını ağlarken görüyordu. Annesinin gözyaşları ise, hiç dinmemişti. Radyo haberi bitince, anne:

– Artık, dedi Atatürk yok.

Baba, oğluna baktı:

– Atatürk içimizde, dedi.

Sonra, oğlunun saçlarını okşadı. Bir süre sessiz durdu. Sonra eline bir kitap aldı. Bu kitaptan oğluna şu satırları okudu:

"İki Mustafa Kemal vardır."

Bir an durdu. Sonra okumasını sürdürdü:

"Biri ben ölümlü Mustafa Kemal; öteki ulusun daima içinde yaşattığı Mustafa Kemal... Ben onu temsil ediyorum."

Sonra da kitabı oğluna uzatarak, Atatürk'ün Türk gençliğine seslenişini okumasını istedi. Çocuk okumaya başladı:

"Ey Türk gençliği, birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir."

Çocuk, tüm sesleniş bitince, son satırı bir kez daha okudu:

"Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur."

Çocuk bir süre babasına baktı. Sonra heyecan ve merakla:

– Baba, dedi, Atatürk'ü gördün mü?

Baba:

– Gördüm, oğul, dedi.

Çocuk, üzgün:

– Ben, dedi, hiç görmedim.

Sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. Baba ağlamamak için kendini zor tuttu. Sonra, oğluna elindeki kitaptan şu satırları okudu:

"Beni görmek demek, mutlaka yüzümü görmek demek değildir. Benim fikirlerimi, benim duygularımı anlıyorsanız ve hissediyorsanız, bu kâfidir."

Çocuk başka bir şey sormadı. Fotoğraflı bir Atatürk albümünü karıştırmaya başladı. Baba ise, elindeki kitaba dalmıştı. Anne Kuran okuyup dua etti.

Çocuk o gece düşünde hep Atatürk'ü gördü. Atatürk, sevgili kızı Ülkü'yle beraberdi. Onun elinden tutmuş kırlarda ve parklara geziyordu. Atatürk, her yerde çocuklara, sevgiyle, gençlere umut ve gururla bakıyordu. Bir anda, Atatürk'ün çevresindeki kalabalık arttı. Bütün dünya, o küçücük park içinde toplanır gibi oldu.

Atatürk, tüm dünya önünde bütün ulusuna o ölümsüz sesiyle sesleniyordu:

"Yurttaşlarım, az zamanda çok ve büyük işler yaptık. Bu işlerin en büyüğü, temeli, Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olan Türkiye Cumhuriyeti'dir."

"Fakat, yaptıklarımızı, asla kâfi göremeyiz. Çünkü daha çok ve daha büyük işler yapmak mecburiyetinde ve azmindeyiz."

"Milli kültürümüzü, çağdaş medeniyet seviyesinin üstüne çıkaracağız."

"Bunda muvaffak olacağımıza şüphem yoktur. Çünkü Türk milletinin karakteri yüksektir. Türk milleti çalışkandır. Türk milleti zekidir. Çünkü Türk milleti, milli birlik ve beraberlikte, güçlükleri yenmesini bilir."

"Asla şüphem yoktur ki, Türklüğün unutulmuş büyük medeni vasfı ve büyük kabiliyeti, bundan sonraki inkişafı ile, atinin yüksek medeniyet ufkunda, yeni bir güneş gibi doğacaktır."

"Ne mutlu Türküm diyene."

Atatürk'ün, Cumhuriyetin, onuncu yılında söylediği nutuk, sona erince, yer ve gök alkıştan inledi. Tüm kalabalık:

– Yaşa, diye bağırıyordu.

Çocuk, bu kalabalığa bakarak:

– İşte, dedi, Atatürk ölmemiş.

O anda, kavgacı oğlanı yanında gördü. Kavgacı oğlan ona sevgiyle bakarak:

– Bak, dedi, Atatürk.

Çocuk, sevinç içinde:

– Gördüm, dedi.

İki oğlan, sevgiyle ve gülerek birbirlerine baktılar. O anda, bir çocuk, ikisinin elinden tuttu. Bu onları ayıran küçük oğlandı. Üçü birden sevinçle bağırdılar:

– Atatürk ölmemiş.

Tüm kalabalık haykırdı:

– Atatürk ölmez.

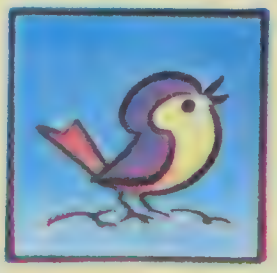

KUŞLAR VE ÇOCUK

Kanat taksam ellerime
Ben de uçabilir miyim
Kuşlar gibi gökyüzünde.

Sana soruyorum, hey anne
Tutup sevecektim onları
Neden uçtu kuşlar söyle.

Neden uçtu kuşlar anne
Sevecektim ben onları
Sonra bırakacaktım yine.

TEKİN SÖNMEZ

PEMBE PANTER

YEŞİL KEDİ

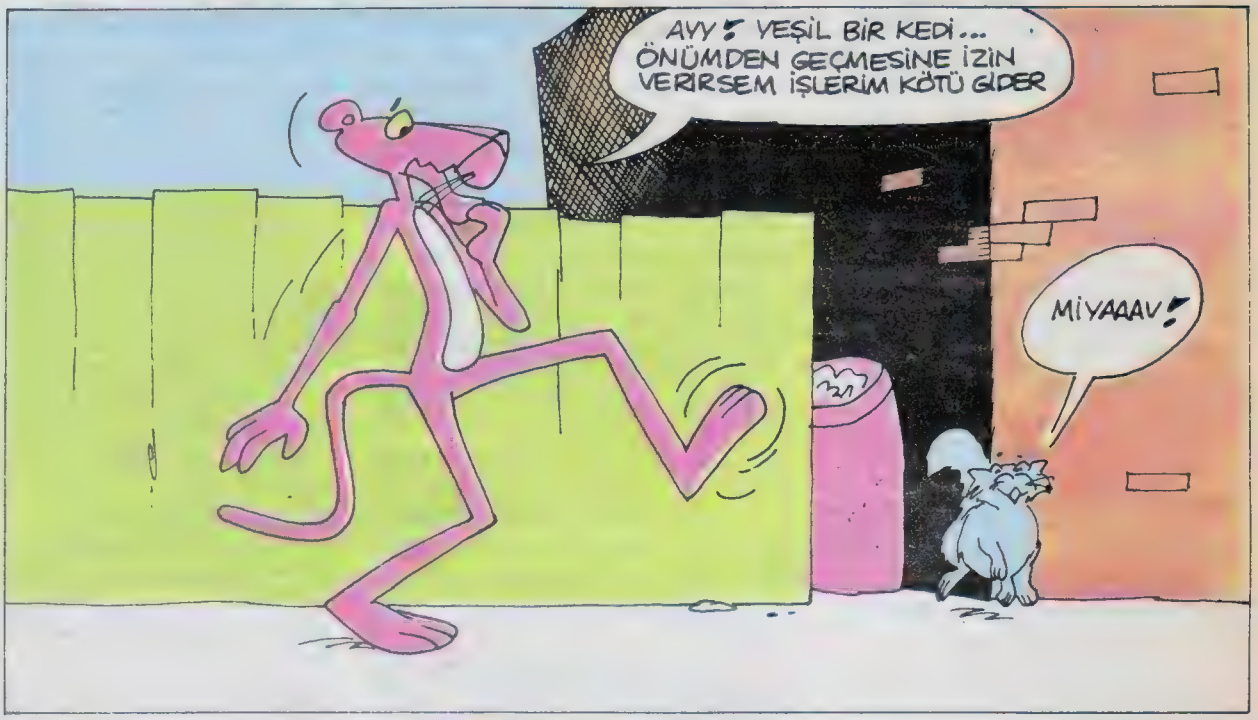

BAĞIŞLADIM BİLE... BAK ŞİMDİ NE YAPACAĞIM!...
NEE!

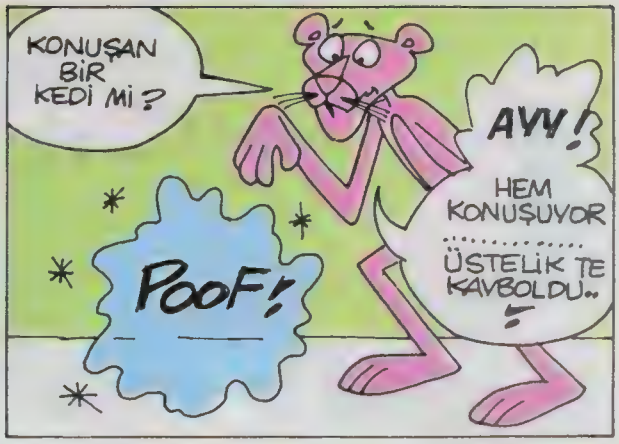
KONUŞAN BİR KEDİ Mİ?
AYY!
HEM KONUŞUYOR ..... ÜSTELİK TE KAYBOLDU..
POOF!

TEBRİKLER PEMBE.. BEN YALNIZCA KEDİ DEĞİLİM.. HERKESE ŞANS GETİRİRİM... ŞİMDİ DE SENİN EMRİNDEYİM.. DİLE BENDEN NE DİLERSEN!
PAAF!
OLAMAZ! ŞİMDİ DE DÜŞ GÖRMEYE BAŞLADIM BU İŞİN SONUNDA NE OLACAK ACABA?
BİR GÖZ DOKTORUNA GİTMELİYİM!
GERÇEK OLMAYAN ŞEYLER GÖRÜYORUM!

DUR BAKALIM.. BİR YERE GİTME.. BANA İYİLİK ETTİN.. BEN DE SANA ŞANS GETİRECEĞİM..
ŞANS MI?

BEN HERKESE ŞANS GETİRİRİM AMA, SON GÜNLERDE İŞİM İYİ GİTMİYOR.. HER YERE UĞURSUZLUK GETİRİYORUM.. SANA ŞANS GETİREREK ....
GERÇEK Mİ BU? NE KADAR İLGİNÇ!
ŞEYTANIN BACAĞINI KIRACAĞIM!

BEN YANINDA OLUNCA BÜTÜN İŞLERİN İYİ GİDECEK!
BENİM İŞLERİM ŞİMDİ DE İYİ GİDİYOR...

HA! TABİİ Kİ YÜRÜDÜĞÜN YERLERDEKİ ÇUKURLARI UNUTMAYACAKSIN... ONLARA ENGEL OLAMAM...
BU YALNIZCA SENİN SERSEMLİĞİN!
PAAT!
2

HAKLISIN GALİBA! BUNDAN SONRA DAHA DİKKATLİ OLACAĞIM...
YASSI BİR ŞEYLER GÖRÜYORUM. BUNLAR GALİBA PASTA! ÜSTELİK RENKLERİ DE PEMBE! HAYDİ GÖZÜN AYDIN ...
DÜT! DÜT!
HEEY! YOLDAN ÇEKİLİN!

SENİN KADAR DİKKATSİZ BİR PANTER GÖRMEDİM.. AKLIN BİR KARIŞ HAVADA!
BU SERSEM DE BENİ PASTA SANDI HIH! YASSI VE PEMBEYMİŞ!

HİÇ ÜZÜLME YANINDA BEN VARIM VAKINDA İYİLEŞECEKSİN!
ambulans

BU GÜN ÇOK YORULDUN.. BAŞINA GELMEDİK İŞ KALMADI... HAYDİ SENİNLE SİNEMAYA GİDİP GÜZEL BİR FİLİM İZLEYELİM, SONRA ÇAY BİLE İÇERİZ..
TAMAM!

ASLINDA BEN SANA HİÇ İNANMIYORUM.. BANA ŞANS GETİRECEĞİNİ SÖYLEDİN, AMA BİR DE ŞUNA BAK.. AZ KALSIN KAFAM KIRILACAKTI...

İŞTE GELDİK! BİLETLERİMİZİ ALIP İÇERİ GİRELİM... SEN KÖŞEDEN BANA İÇECEK BİR ŞEYLER AL..
ŞU SARGILARI DA ÇIKARAYIM..
BÜYÜK SİNEMA
KARA KORSANIN AŞKI
3

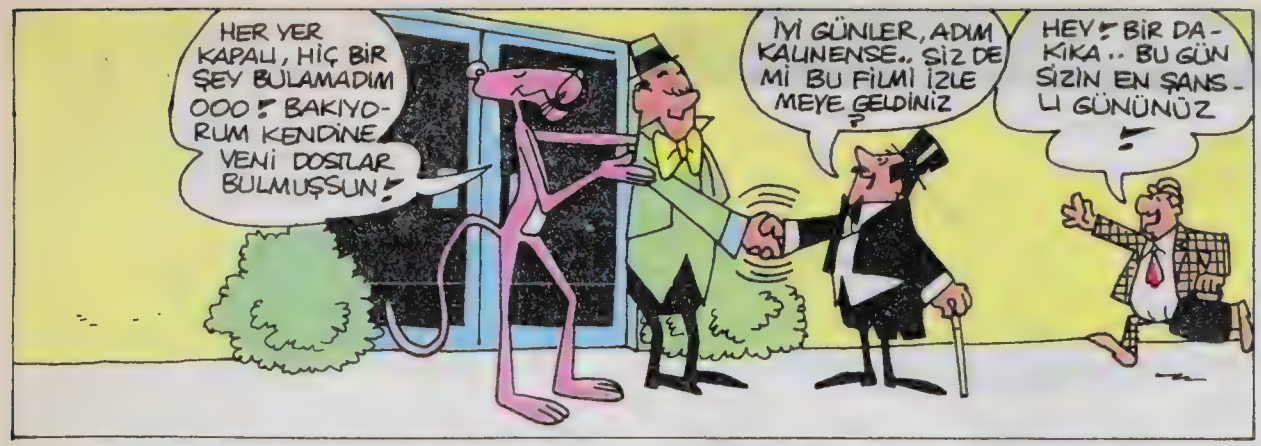
HER YER KAPALI, HİÇ BİR ŞEY BULAMADIM OOO! BAKIYORUM KENDİNE YENİ DOSTLAR BULMUŞSUN!
İYİ GÜNLER, ADIM KALINENSE.. SİZ DE Mİ BU FİLMİ İZLEMEYE GELDİNİZ
HEY! BİR DAKİKA.. BU GÜN SİZİN EN ŞANSLI GÜNÜNÜZ

NEDEN SÖZ ETTİĞİNİZİ ANLAYAMADIM...
BU SİNEMA AÇILDIĞINDAN BU YANA GELEN BİR MİLYONUNCU İZLEYİCİ SİZSİNİZ

ONUN İÇİN SİZE BİR MİLYON PAPEL ÖDÜL VERİYORUZ
BEN DE ÇOK VAR AMA FAZLA MAL GÖZ ÇIKARMAZ, BUNU DA ÖTEKİLERİN YANINA KOYARIM

AYRICA SON MODEL BİR ARABA LÜTFEN KABUL EDİN...
ÇOK GÜZEL! BİR DÜZİNE ARABAM VAR AMA OLSUN.. ÇOK TEŞEKKÜRLER

OLAMAZ! O UĞURSUZUN TEKİDİR.. KİMSEYE ŞANS GETİREMEZ
EE... NE DEMİŞLER NE UMARSAN ONU BULURSUN.. ÖYLE DEĞİL Mİ? SEN BANA İNANDIN MI?

GÜÜM!
TABİİ BU DA BİR GÖRÜŞ
SON
4

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY
Resimler: SEMPE

SINIF FOTOĞRAF ÇEKTİRİYOR

Bu sayıdan başlayarak sizlere Pıtırcık'ın serüvenlerini sunuyoruz, sevgili okurlar... "Pıtırcık kim?" diyeceksiniz... Yanıtını bu sevimli yazı dizimizde bulacaksınız. Pıtırcık ile arkadaşları Gümüş, Toraman, Lüplüp, Tıngır, Çarpım ve ötekilerinin okul ve okul dışı serüvenlerini seveceğinizi umuyoruz. Bu yazı dizisini, "Red Kit" yazarı Goscinny hazırladı. Dilimize Vivet Kanetti çevirdi. Resimler ise ünlü Fransız ressamı Sempe'nin... Şimdi sizi kahramanlarımızla başbaşa bırakıyoruz. Hepinize iyi eğlenceler...

Bu sabah okula hepimiz pek keyifli geldik, hep birlikte bir resim çektireceğiz. Öğretmen dün, bu resmin bizim için ilerde pek çok değer taşıyacağını, gelmeden önce de güzelce yıkanıp taranmamızı söyledi.

Başım güzelce kolonyalanmış bir halde okulun bahçesine girdim. Arkadaşların hepsi oradaydı, öğretmen Merihli giysileriyle gelmiş Gümüş'ü azarlıyordu. Gümüş'ün babası çok zengindir, istediği her şeyi alır ona. Gümüş öğretmene, mutlaka Merihli giysileriyle fotoğraf çektirmek istediğini, yoksa eve döneceğini söyledi.

Fotoğrafçı da makinesiyle oradaydı, öğretmen fotoğrafçıya çabuk olmazsa aritmetik dersinin kaynayacağını söyledi. Çarpım bu habere çok üzüldü, aritmetiğe bayılır, bütün işlemlerini de yapmıştı tabii. Çok güçlü kuvvetli bir arkadaş olan Toraman, Çarpım'ın suratına bir yumruk indirmek istiyordu, ama gözlüklü olduğundan istediğimiz kadar pataklayamıyoruz Çarpım'ı. Öğretmen bağırarak, çekilmez olduğumuzu, böyle sürerse fotoğraf motoğraf çektireceğimize doğru sınıfa döneceğimizi söyledi. Fotoğrafçı, "Hadi yatışın, yatışın, çocuklarla nasıl konuşulması gerektiğini bilirim ben. Şimdi her şey hallolur," dedi.

Fotoğrafçı üç sıra olmamızı söyledi. İlk sıradakiler yere çöktü, ikinci sırada öğretmen iskemleye oturdu, çocuklar da ayakta onun çevresini sardı, üçüncü sıradakiler de sandıkların üstüne çıkacaktı. Gerçekten çok parlak fikirleri var fotoğrafçının.

Okulun mahzenine sandık almaya gittik. Mahzen pek aydınlık değildi, çok eğlendik, Tıngır başına eski bir çuval geçirdi. "Hu! Ben hayaletim!" diye bağırıyordu. Bir de baktık öğretmen geliyor. Pek keyifli bir hali yoktu, elimizde kasalarla hemen sıvıştık. Bir tek Tıngır kaldı mahzende. Başındaki çuval yüzünden neler olduğunu göremiyor, hâlâ, "Huu! Ben hayaletim!" diye bağırıyordu. Çuvalı başından öğretmen çıkardı. Çok şaşırdı Tıngır!

Öğretmen, bahçeye gelince Tıngır'ın kulağını bıraktı, alnına vurdu "Kapkara olmuşsunuz." Eh, mahzende soytarılık ederken kirlenmiştik biraz. Öğretmen yine kızdı, ama fotoğrafçı bunun önemli olmadığını, kendisi iskemleyle sandıkları yerleş-

tirene kadar bizim de rahat rahat yüzümüzü yıkayabileceğimizi söyledi. Çarpım dışında bir tek Gümüş'ün yüzü temizdi, çünkü başı, kavanoza benzeyen Merihli başlığın içindeydi. "Gördünüz mü öğretmenim," dedi Gümüş," "hepsi benim gibi giyinip gelseydi hiç sorun çıkmazdı. "Gümüş'ün kulağına yapışmak ister gibi bir hali vardı öğretmenin, ama kavanozdan ötürü bunu yapamadı. Ne güzel şey şu Merihli giysileri!

Yüzümüzü güzelce yıkayıp tarandıktan sonra yerimize döndük. Biraz ıslaktık ama fotoğrafçı "Yok zararı, fotoğrafta belli olmaz," dedi.

"Peki," dedi sonra, "öğretmeninizi sevindirmek ister miydiniz?" Hepimiz evet diye yanıt verdik, biz öğretmeni çok severiz, kendisini sinirlendirmediğimiz zamanlar çok sevimli olur. "Öyleyse uslu uslu yerlerinize ge-

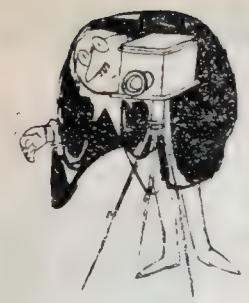

çin. En uzun boylular sandıklara çıksın, ortancalar ayakta, kısa boylular da yere otursun". Biz hemen yerlerimize gittik, fotoğrafçı da öğretmene sabırlı olunduğu zaman çocuklar her türlü şeyin elde edilebileceğini anlatıyordu, ama öğretmen fotoğrafçıyı sonuna kadar dinleyemedi, çünkü bizi ayırmak zorunda kaldı, hepimiz sandıklara çıkmak istiyorduk.

"Tek bir uzun boylu var burada. O da benim!" diye bağırıyordu Toraman, sandıklara binmek isteyen herkesi itiyordu. Gümüş ille de çıkmak isteyince, Toraman Gümüş'ün kavanozuna bir yumruk indirdi, elini çok acıttı. Gümüş'ün başı da kavanozun içinde sıkıştı kaldı. Kavanozu çıkarmak için hepimiz yardım etmek zorunda kaldık.

Öğretmen bize bunun son uyarı olduğunu, sonra kendimizi aritmetik dersinde bulacağımızı söyledi, o zaman doğru durmaya karar verdik ve yerlerimizi aldık. Gümüş fotoğrafçının yanına gitti. "Nedir bu makine?" diye sordu. Fotoğrafçı "İçinden kuş çıkan bir kutu, delikanlı," dedi. "Sizin makineniz eski," dedi Gümüş". Babam bana güneş önleyicisi olan, kısa odak objektifli, teleobjektifli ve tabii renk süzgeçli bir makine verdi... "Fotoğrafçı şaşırdı, gülümsemesi yok oldu, Gümüş'e yerine dönmesini söyledi. "Bari fotoelektrik hücreniz var mı?" diye sordu Gümüş. "Son kez söylüyorum, yerine dön!" diye bağırdı fotoğrafçı. Bir anda pek sinirlenmişti. Herkes yerine geçti. Ben ilk sırada, Lüplüp'ün yanında oturuyordum. Lüplüp her zaman bir şeyler yiyen şişko bir arkadaştır. Reçelli sandviçini ısırmakla meşguldü, fotoğrafçı sandviçini bırakmasını söyledi, Lüplüp de, "Ne yani, beslenmeyeyim mi?" diye yanıtladı. Lüplüp'ün tam arkasında oturan öğretmen, "Bırak o sandviçi!" diye bağırdı. Lüplüp o kadar şaşırdı ki sandviçini gömleğinin üstüne düşürdü. Lüplüp, "Al işte," dedi ve ekmeğiyle reçeli toplamaya başladı. Öğretmen, "Yapılacak tek şey, lekesi görünmesin diye Lüplüp'ü en arka sıraya koymak," dedi. "Toraman, arkadaşına yerini ver".

"O benim arkadaşım değil, yerimi veremem. Sırtını çevirsin fotoğrafa" dedi Toraman. "Böylece lekesini de, koca suratını da görmeyiz." Öğretmen çok kızdı Toraman'a. "Gömleğine reçelli sandviç düşürmüş bir arkadaşıma yerimi vermeyi reddetmemeliyim," cümlesini bütün zaman kipleriyle yazmasını söyledi ceza olarak. Toraman hiç ağzını açmadı, sandığından indi ve ilk sıraya geldi. O sırada da Lüplüp arka sıraya gitti. Yalnız, Lüplüp'le Toraman karşılaşınca biraz karışıklık oldu, Toraman Lüplüp'ün burnuna bir yumruk indirdi. Lüplüp de Toraman'a bir tekme atmak istedi ama Toraman çabucak kaçtı. Toraman çok atiktir, tekmeyi de Çarpım yedi, gözlüksüz bir yerine neyse ki... Buna karşın Çarpım yine de ağlamaya koyuldu, avaz avaz bağırarak artık hiç bir şey görmediğini, kimsenin onu sevmediğini, ölmek istediğini söyledi. Öğretmen onu avuttu, burnunu sildi, saçını taradı, Lüplüp'ü de cezalandırdı. "Gözlüklü ve bana hiç bir şey yapmamış bir arkadaşımı dövmemeliyim," diye yazmasını söyledi yüz kere. "Oh olsun!" dedi Çarpım. Bunun üzerine öğretmen ona da yazılacak bir şeyler verdi. Çarpım o kadar şaşırdı ki ağlamadı bile. Öğretmen motor gibi ceza dağıtmaya koyulmuştu sağa sola, yazacak bir sürü şeyimiz vardı hepimizin. Sonunda öğretmen, "Şimdi rahat durun. Uslu dursanız bütün cezaları kaldırırım. Güzelce poz alın, tatlı tatlı gülümseyin de fotoğrafçı bey güzel bir resmimizi çeksin!"

Öğretmeni üzmek istemediğimizden hemen söz dinledik, gülümseyip poz verdik.

Ama ilerde bizim için pek değer taşıyacak anı suya düştü, fotoğrafçının orada olmadığını farkettik. Hiç bir şey söylemeden çekip gitmişti.

Bıdık Ali

ORHAN ÖNAL

UMUR BUGAY SÖYLEŞİ

BİR ÜLKE NASIL GELİŞİR?

Bazen ne yapacağımı şaşırıyorum. Bana öyle sorular yöneltiyorsunuz ki. Bakın Ankara'dan Fatih Çelik ne soruyor?: "Bir ülkenin gelişmesinde eğitim mi daha büyük rol oynar, ekonomi mi?"

İyi mi? Çocuklarımız ülkelerinin geleceği üstüne tartışmaya başladılar artık. Anlaşılan gidişi pek umutlu görmüyorlar. Büyüklerin yönetimine de o denli güvenmiyorlar. Ülkenin sorunlarını şimdiden çözüp, çabucak yönetime el koymak istiyorlar demek.

23 Nisan'da çocukları Büyük Millet Meclisi'ndeki milletvekillerinin koltuklarına oturtuyorlar ya hani? Onlar da benimsediler bu işi. Fatih, "Ben bu konu üstünde bir çok arkadaşla tartıştım. Ama hiçbirinden tam bir yanıt alamadım. Kimisi eğitim diyor, kimisi ekonomi?" diyor.

Doğrusu ağzım bir karış açık kalıyor sizden gelen mektuplara. Bizim kuşağımız sizin yaşlarınızda aklının kıyısından bile geçirmezdi böylesi sorunları. Büyüklere bu soruyu yöneltecek olsak, "Aklınız ermez sizin öyle şeylere. Siz derslerinize çalışın" yanıtını alırdık.

On yaşında bir çocuğa düşmezdi ülke sorunları üstüne kafa patlatmak. O yemeğini yiyip, uykusunu uyuyacak, okuluna gidip, uslu uslu oturacaktı. Büyüklerin dillerinden düşürmedikleri bir deyim var. "Bizim zamanımızda...," diye başlarlar küçüklere bir öğüt verecekleri zaman. "Bizim zamanımızda büyüklerin yanında ağzımızı açamazdık. Yüksek sesle konuşacak olsak, ensemize tokatı yapıştırırlardı" "Bizim zamanımızda saygı vardı büyüklere. Ödümüz kopardı bir şey sormaya. Kaşlarını kaldırıp bize öyle bir bakarlardı ki korkudan sorduğumuza, soracağımıza pişman olurduk."

Evet 1978 yılında çocuklar, "Bizim zamanımızda"ki gibi değil artık. Herşeyi yüksek sesle soruyorlar. Çekinmeden, korkmadan.

Fatih Çelik'e ne yanıt vermeli şimdi? Önce bir yanlışın altını çizmeli. Bir ülkenin gelişiminde ne yalnızca eğitim ne de ekonomi önemli etken olamaz. Ekonomi ile eğitim karşılıklı ve sürekli olarak biribirlerini etkilerler.

İlk bakışta toplumsal gelişimi ekonomi sağlar. İnsanlar yaşamak için geliştirdikleri araçlarla doğada üretime girişirler. Emeklerinin karşılığını paraya çevirirler. O parayla gereksinim duydukları maddeleri satın alırlar.

Yaşamı sürdürebilmek için üretmek gerekli. Daha çok üretebilmek için de araçların durmadan gelişmesi gerekli. İşte toplumdaki ilerlemeyi, bu araçların sürekli yenilenmesi sağlar.

Araçların gelişmesi için bilgi gereklidir. Eğitim de diyebiliriz buna. Biliyorsun teknik düzeyleri çok yüksek toplumların aynı zamanda eğitim düzeyleri de yüksek oluyor.

Yaşamımızı sürdürmek için doğayla yaptığımız savaşım bize yeni bilgiler kazandırır. Edindiğimiz bilgilerle daha çok üretmeye yöneliriz. Yeni araçlarla donatırız toplumumuzu.

Ekonomik büyüme eğitimin, bilgi ve tekniğin gelişiminde büyük rol oynuyor demek. Bak zengin ülkelere. Örneğin Birleşik Amerika ile Sovyetler Birliği'ne. Uzay araçları, uçakları, gemileri her şeyleri var. Biz üretemiyoruz bunları henüz.Onların toplumlarında okuma-yazma sorunu da yok. Bizim halkımızın bugün bile yarısı eğitimden uzak.

Örnekleri daha da çoğaltmak olası. Evlerimizde yaktığımız, arabalarımızda tükettiğimiz petrolü ülke dışından satın alıyoruz. Çalışıp, didinip bir şeyler üreterek. Çalışmamızın karşılığında elimize geçen parayı gereksinimimiz olan yakıta veriyoruz. Savaşta kullanacağımız uçakları başka ülkelerden satın alıyoruz. Elektriği bile dışarıdan satın alıyoruz.

Gelişmiş ülkelere şöyle bir baktığımız zaman ekonomik alandaki yükselişlerinin doğal olarak eğitim alanına yansıdığını kolayca görüyoruz.

Eğitim, bilim ve tekniğin gelişimini sağladığından yeni bulgular, yeni araçlar çıkıyor ortaya. Yeni araçları olan ülkeler de daha çok tüketiyorlar. Zengin diyoruz o ülkelere.

Fatih sana ve ülke sorunlarını tartıştığın arkadaşlarına söyleyeceklerim bu kadar.Ekonomi ile eğitim birbirinden ayrılmaz bir bütünün parçalarıdır. Karşılıklı etkilerler toplumsal gelişimi.

Haftaya buluşmak üzere hoşça kalın.

Milliyet YAYINLARI

KASETLERİ

1 KİBRİTÇİ KIZ
(Andersen Masalları)
Anlatanlar:
GÜLRİZ SURURİ
ENGİN CEZZAR

2 ORHAN BORAN VE YUKİ

HER KASET POSTER ARMAĞANLIDIR

HER TELDEN

Oyuncakçılık yaptım, gitar çaldım, şarkı söyledim... Şimdi bir fabrikada çalışıyorum...

YALVAÇ URAL

Yalvaç Ural ağabeyinizi sanırız hepiniz tanıyorsunuz. Dergimizde şiirlerini okudunuz. Geçtiğimiz günlerde onun bir kitabı çıktı. Milliyet Yayınları'nın "Yeni Çocuk Dizisi"nde çıkan bu kitabı sizlere önceki sayılarımızda duyurmuştuk. Onu sizlere daha yakından tanıtmak için kendisiyle bir söyleşi yaptık.

Yalvaç Ural 1945 yılında Konya'da doğmuş. Babası memur olduğundan, Anadolu'nun bir çok kentini dolaşmış. Örneğin, ilkokula Ereğli'de başlamış, Sarıkamış'ta sürdürmüş, sonra da Karapınar'da bitirmiş. İsterseniz bundan sonra sözü ona bırakalım:

TEK EĞLENCEMİZ KIZAK KAYMAKTI

O yıllardan aklımda kalan bir şeyler olmamasına karşın, Sarıkamış'ı çok sevdim. Çok soğuk bir kentti. Oradaki bütün çocukların yaptığı gibi, tek eğlencemiz kızak kaymaktı. Adına "kapak" denilen, yünden yapılmış şapkalar giyerdik. Bu bizi soğuktan korurdu. Bir de sinemayı anımsıyorum. Yaşamımda ilk kez burada film seyrettim. Bugünkü sinemalarla karşılaştırılamayacak bir yerdi orası. Un çuvallarının üstünde, itiş kakış film seyretmiştik. Ama burada da çok kalamadık. Uzunköprü'ye gittik. Ortaokulu orada okudum. Sonra birden İstanbul'da buldum kendimi. Öğrenimimi Kabataş Erkek Lisesi'nde sürdürdüm, ama çeşitli nedenlerle bir süre öğrenimime ara verdim. Bir oyuncakçıda çalıştım. Çocuklara oyuncak yapıyorduk ama biz oynayamıyorduk. Satın alamıyordum. Bir hafta çalışmama karşın, istediğim oyuncağı alamadım. Çok iyi anımsıyorum, bir 'konuşan robot'tu bu.

İLK SAZIMI KIRMIŞTIM

Müziği çok seviyorum. Küçüklüğümden beri gitar çalarım. Oyuncakçıdan ayrıldıktan sonra uzun bir süre gitar çaldım, şarkı söyledim. Geçimimi sağladım. Dokuz yıl sürdü bu uğraş. Ama ne gariptir, bana büyüklerimin aldığı ilk sazı kırdım... Bir mandolindi bu. Sevdiğim saz o olmadığı için kırmıştım. Neyse ki, bir süre sonra bana gitar alınınca, yine müziğe başladım.

FABRİKADA ÇALIŞIYORUM

Şimdi bir fabrikada çalışıyorum. Müziği bıraktım. Artık çeşitli yerlerde gitar çalarak geçimimi sağlamaya çalışmıyorum. Fabrikada çalışmak çok mutlu ediyor beni. Boş zamanlarımda işçi çocuklarına "saz" dersi veriyorum. Bir yandan çalışıp bir yandan okuyan çocuklar bunlar. Çoğunluğu dokuma tezgâhında çalışıyor.

DEDEM, KUŞLARI SALIVERDİ

Dergimizin üçüncü sayısını okuyanlar anımsayacaklardır. Benim şiirlerim yayımlanmıştı. O şiirlerin içinde bir de "Dedem ve Kuşlar" şiiri vardı. Geçenlerde yeğenimle şiir üzerine bir söyleşi yapıyorduk. Ona bu şiirimi okudum. Dedesi kuş beslediğinden o da gitti, dedesine okudu. Ne oldu, biliyor musunuz?.. Dedem, balkonundaki kafeste beslediği kuşları bıraktı. Hepsi uçup gitti. Hep kuşlar gibi özgür olmak istediğini söyleyen dedem, yeğeninin o şiiri okumasından sonra kuşlarını salıvermişti. Bu olay beni çok düşündürdü. Çocuk kendi isteklerini şiirle dile getirip başkalarına sunduğu zaman, şiirin yapıcı özelliği onun karşısındakilerle ilişkisini sağlıyor. Bir yakınlık doğuyor aralarında. İşte yeğenimle dedem arasında da böyle olmuştu. O koskoca adam uzun yıllardan beri beslediği kuşlarını gökyüzüne salıvermişti.

İşte Yalvaç Ural ağabeyinizin öyküsü, sevgili okurlar... Umarız, onun bu öyküsünü okuduktan sonra kitabı "Sincap"ı daha çok seveceksiniz...

● MEHMET İLKORUR

İSA ÇELİK'ten bir fotoğraf

DENİZ VE ÇOCUK

İLKYARDIM KÖŞESİ

Evet, elinizi yaktınız! Ne yapacaksınız? İlk yapacağınız şey telâşlanmamak... Sonra elinizi musluk altına tutun. Bir süre sonra buzlu suda ıslatılmış bir bezle iyice sarın. Aynı bezi buzlu suya batırarak bu işlemi tekrarlayın. Daha sonra da gazlı bezle hafifçe sarın... Tabii, yanık ağırsa hemen bir doktora başvurmalısınız.

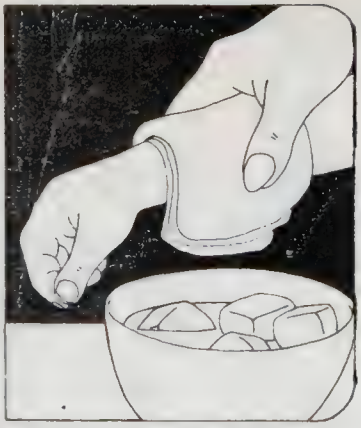

bir karikatür

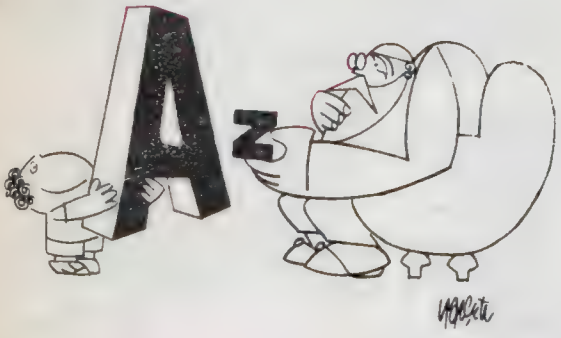

PLAK KAZANANLAR

"Kim Bu Sanatçı?" yarışmamızın yedinci hafta talihlileri de belli oldu. 24 Nisan 1978 tarihli sayımızda kim olduğunu sorduğumuz sanatçı, SİBEL EGEMEN'di. Türkiye'nin dört bir yanından gelen yüzlerce mektup geçtiğimiz hafta ayrıldı ve aşağıda adları yazılı olan okurlarımız Sibel Egemen'in plaklarını kazandılar:

(1) Hakkı Yeşilyaprak (Sivas), (2) Mehmet Sarmış (Urfa), (3) Çağlar Özen (Konya), (4) Serpil Kaman (Çankırı), (5) Gamze Ahıskalı (Samsun), (6) Haluk Gönenli (Burdur), (7) Hülya İnanç (Malatya), (8) Gül Küçükberber (Elazığ), (9) Şükrü Barutçu (Kilis) (10) Ekin Benli (Eskişehir).

bir fıkra

DAHA BÜYÜK

Annesiyle manava girmişlerdi. Anne alışveriş yaparken, küçük çocuk da turfanda kiraz küfesinin önünde duruyordu. Manav:

— Aferin, dedi, bugün çok uslusun. Hadi bir avuç kiraz al bakalım.

Çocuk nazlandı, almadı. Manav, kendi avucuyla aldığı kirazı çocuğun cebine doldurdu.

Manavdan çıktıktan sonra annesi:

— Sen kirazı çok seversin, manav verdiğinde neden almadın? diye sordu.

Çocuk kurnaz kurnaz gülümsedi:

— Seviyorum ama annecığim, dedi, manavın avucu benimkinden daha büyük de.

ŞAHANE DİDİ VE BREZİLYA 1958

29 Haziran 1958... İsveç'in Stockholm kentinde Rasunda Stadı... 1958 Dünya Şampiyonluğu için Brezilya—İsveç karşı karşıya... Dakika 9...

"... Karla karışık yağmur devam ediyor... Didi... Orta çizginin üzerinde sağiç yeri... Döndü, yerden bir pas solhafa... Zito... Zito çabuk hareketlendi, yine yerden Didi... Didi bakıyor etrafına... Döndü... Sağhafa iniyor, kendi kalesine doğru iniyor... Yuvarladı... Djalma Santos... Sağbek yerinde... Djalma, büyük Skoglund'a rağmen taç çizgisine doğru kaçırıyor topu... Yerden Didi... Çok çabuk Vava... Geri alıyor Didi... Brezilya hâlâ 1—0 yenik oynuyor... Liedholm, İsveç'i öne geçirmişti... Didi... Orta alanda İsveçlileri oyalıyorlar... Bütün Brezilya oyuncuları hareketlendi... Didi yine aldı... Pele soliçte... Pele... Çabuk bir pas, Zagallo... Zagallo bekletmiyor, Nilton... Yerden, orta yuvarlakta Didi... Didi ani döndü... Sağiç oluğundan yürüyor... Parling yolunu kesecek... Didi çizgi tarafına götürüyor topu... Garrincha birden kaçtı Borjesson'un arkasına... Didi yuvarladı Garrincha'ya... Garrincha sağaçık yerinde aldı... Bir Brezilya rüzgârı esiyor şimdi... Garrincha topla sağaçıktan iniyor... Peşinde Borjesson... Garrincha gidiyor... Gidiyor... Ceza sahasına girdi... Borjesson kesemiyor yolunu... Gustavsson ortayı kapattı... Didi çok geride... Garrincha altı pasın köşesine kadar geldi... Dışarı çıkacak... Borjesson yattı... Garrincha birden geriye ortaladı... Vava ceza sahasının dışından penaltı noktasına doğru koşuyor... Top ıslak sahada yerden gidiyor penaltı noktasına doğru... Vava yetişti... Yatıyor... Vurdu... Yerden... Goooollll... Goooll... Gooolll... Brezilya'nın büyük golü... Vava attı... Didi hazırladı... Garrincha getirdi ve Vava 9. dakikada Brezilya'nın beraberlik golünü yaptı... Böylece büyük Brezilya işe başlamış oluyor... Garrincha, Didi, Vava, Pele, Zagallo... Geride Zito, Bellini, Orlando... En geride Djalma Santos ve Nilton Santos... Kalede Gylmar... Bu ekibe kim karşı durabilir?.. Devirlerin en büyük futbolunu oynuyor Brezilya..."

Daha sonra maçı 5—2 kazanan Siyah İnciler, 1958 Dünya Şampiyonluğunu ilk kez Brezilya'ya götürdüler...

BALONLAR

İnsanlar çağlardan beri uçmayı düşlediler. Bu amaçla bir çok gereçler yaptılar. Uçaklar, balonlar bunlardan bazıları...

Balonla uçmayı ilk kez Montgolfier kardeşler başardı. Balonlarının içini sıcak havayla doldurarak göğe yükseldiler. Ama uçuşları kısa sürdü. Havada ancak yirmi dakika kalabildiler. Montgolfier kardeşlerden sonra balon yapımı gelişti. Sıcak havanın yerini helyum gazı aldı. Bu gaz çok hafif olduğundan balonların kolayca yükselmesini sağlıyordu. Zamanla bilim gelişti. Önceleri salt uçmak için yapılan balonlar sonraları başka amaçlar için kullanılmaya başlandı. Bu amaçların başında meteoroloji çalışmaları geliyordu. Bilim adamları çeşitli araçlarla donatılmış balonları gökyüzüne salmaya başladılar. O araçların verdiği bilgilerle çalışmalarını yürüttüler. Bugün de balonlar yapılıyor bir çok ülkede. Ama hepsi çoğunlukla meteoroloji çalışmalarında kullanılıyor. Yalnız eskiden yapılan balonlardan bir ayrımları var. Montgolfier kardeşlerin yaptığı gibi sıcak havayla dolduruluyor bunlar. Helyum gazı kullanılmıyor...

Elimizdeki kayıtlara göre ilk balon 1685'de yapılmış. Ama başarılı olamamış. Birkaç metre yükseldikten sonra yere inmiş. Dünyanın en büyük balonu da 1966'da yapılmış. 240 metre boyundaymış. Modern aygıtlarla donatılmış. 39.000 metreye dek yükselmiş. Meteoroloji çalışmalarını yürütmüş...

Dünyanın en uzun uçuşunu yapan balonun adı da "Gümüş Tilki". Havada 107 saat, 37 dakika kalmış.5 Ekim 1976'da Amerika'nın Milbridge kentinden havalandıktan sonra 10 Ekim'de Portekiz açıklarında bir adaya inmiş. Ed Yost adında bir Amerikalı bilgin kullanmış bu balonu...

Her ailenin ve herkesin temel kitabı

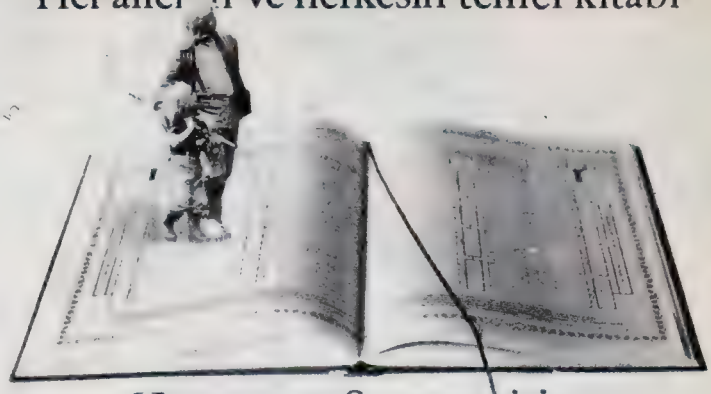

Hayatım ve Soygeçmişim «Şecerem»

BU ESER tarihi bir belge ve kitabe yazar gibi, herkesin ÖZYAŞAMINI (hayatını), SOYGEÇMİŞİNİ (Şeceresini) yazması ve değerli resimlerini koyması için, yazıt yerleri boş bırakılarak albüm şeklinde hazırlanmış, kişiye özel ELYAZMASI BİR YAZIT KİTAP olarak sunulmuştur.

Beş bölümden oluşan bu yazıt kitap, bölüm başlarındaki ve her sayfanın altındaki açıklamalara göre, bir bebek için doğumla birlikte izlenimlerin yazılmasına başlanabileceği gibi, her yaştaki insanların bilhassa yaşlıların kendinden sonrasına, soyunun olgularını ve kişiliğinin öğelerini iletmesi için; Atalarını SOYAĞACINA ve akrabalarını AİLE ÇİZELGELERİNE kaydetmesi, diğer bölüm ve özel YAZIT YERLERİNE geçmişten gelen ve geleceğe bırakabileceği ailesinin örf adet ve geleneklerini, atayadigarı herşeyin öyküsünü, bildiklerini gördüklerini, bu kubbede baki kalan hoş sedaların andarını, özyaşamı ve önerilerini gecikmeden yazabilmeleri için düzenlenmiş ve herkesin hünerli kalemlerine bırakılmıştır.

HERKESİN YAZIT TEMEL KİTABININ OLUŞMASINA NEDEN OLACAK ÖZELLİKLE ÇOCUKLUK VE İLKOKUL ÇAĞININ İLGİNÇ ANILARINI YAŞATACAK ÇOK YÖNLÜ EN DEĞERLİ ARMAĞAN

ÇOCUKLUK VE İLKOKUL ÇAĞININ YAZIT KİTABI

Çocukluk çağının izlenim ve anıları ne zaman anlatılsa, her insan bir hoş çocuksu olur. Ama! anlatacak kimseler olmazsa veya kalmazsa anımsayamadıkların kaybolur gider. Bu kitabın birinci bölümünü teşkil eden çocukluk ve ilkokul çağı sayfalarına seni büyütenler, 12 yaşına kadar izlediklerini senin için yazarlarsa bu kitapla çocukluk çağını sana armağan etmiş olurlar. Ne zaman bu elyazması yazıt kitabının sayfalarını çevirsen, doğum anından itibaren o yaşamını görmüş gibi olursun.

ADINI KİM SEÇMİŞ • DOĞUMUNU KİMLER KUTLAMIŞ • İLK SAÇLARINDAN BİR DEMET • EL AYAK İZLERİ • İLK SÖZLERİN • SAĞLIK VE AŞI KAYITLARIN • FİZİKİ VE DİMAĞ GELİŞİMİN • SEVDİKLERİN • FOBİLERİN • OKUL ÖNCESİ UĞRAŞILAR • OKULA BAŞLAMAN • İLKOKUL YAŞAMIN • SEVGİLİ ÖĞRETMENLERİNİN SANA ÖZEL SÖZLERİ • ARKADAŞLARIN • KARNELER • İLKOKUL DİPLOMASI • RESİMLER ... DAHA NELER NELER . . . .

Herbirinin sizden bir eser kalmasını istiyorsanız, siz de kendinize bu YAZIT kitaptan bir tane aldırın ki yazsınlar, 12 yaşından sonra da özyaşamınızı'diğer bölümlere yazmanız için bu eserini size bıraksınlar.

Zarif ciltli, en büyük ansiklopedik boyda, 4 renkli YALDIZ BASKILI 228 sayfa 250.–TL. (Posta Ücreti dahil Avrupa ülkeleri için 300.–TL., Amerika ülkeleri için 350.– TL. Deniz tutarı)

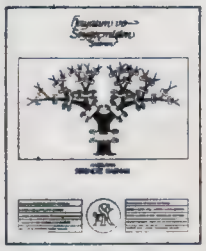

Genel Dağıtım: BATEŞ A.Ş.

KONUTTA TESLİM ÖDEMELİ İSTEME
ADRESİ: Erendiz Kasnak
Serencebey Yokuşu Seren Apt. 3/14
BEŞİKTAŞ,İSTANBUL
Acele istemeler için telefon: 48 59 99 (İstanbul)

NOT: Kitap bedeli, yukarıdaki Erendiz Kasnak adresine gönderildikten sonra; DİLEDİĞİNİZ KİŞİYE, SİZİN ARMAĞANINIZ OLDUĞU BELİRTİLEREK, bedelsiz konutta teslim edilmek üzere tarafımızdan postalanır.

CADDEBOSTAN KIZ KAMPI

8-15 yaşlarındaki kızlar için ikişer haftalık devreler (2 Temmuz - 12 Ağustos) arası

Spor, yüzme, tenis, müzik, el işleri ve İngilizce

Müracaat:
Cihangir, Özoğul sokak No. 24
Tel: 44 67 47

KELOĞLAN

Copyright : A. BARIŞKAN / M. KÜRE

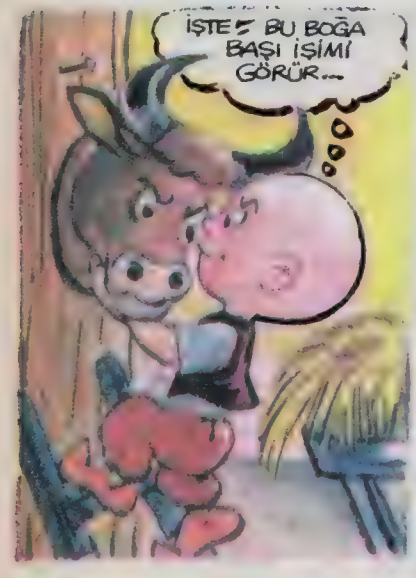

TV

AKILLI KÖPEK LASSİE MİLYONLAR KAZANDIRIYOR

Lassie, fotoğrafçılara bile parayla poz veriyor

"Lassie" adlı köpeğin serüvenlerini yansıtan televizyon dizisi, Amerikan televizyonları başta olmak üzere Avrupa'nın pek çok ülkesinde gösterilmeye devam ediyor. Küçüklerin olduğu kadar büyük seyircilerin de geniş ilgisini toplayan "Lassie" lerin sayıları da gün geçtikçe artıyor. Bunlardan sinema dünyasında yeni bir ün yapması için yeni bir dizide oynayan "Lassie", sahibine oldukça büyük paralar kazandırıyor. Set çalışmalarının dışında, fotoğrafçılara para karşılığında poz verip resim çektiriyor.

Öte yandan "Lassie" dizisi gösterildiği ülkelerde olay olmaya devam ediyor. Bunlardan biri ise ikinci kez İtalyan TV'si RAI'de yayına girdikten sonra, Lassie cinsi olan Collie (İskoç çoban köpeği) satışlarında büyük bir artış olması... Her Collie, 30 bin liraya alıcı buluveriyor şimdi...

İZLEYECEĞİMİZ YABANCI FİLMLER

Televizyonda her hafta cumartesi günleri "Tatil Sineması" adı altında gösterilen yabancı filmlerin haziran ayında yayımlanacak olanları belirlendi. "Şehir ve Adam" dizisinden tanıdığımız Anthony Quinn, "Banacek" dizisinden tanıdığımız George Peppard ve "Kung Fu" dizisinde izlediğimiz David Carradine'in babası John Carradine gibi ünlü sanatçıların rol aldığı filmlerin çoğu ABD yapımı. Haziran'da izleyeceğimiz filmler şöyle sıralanıyor:

3 Haziran: "Kan Davasının Sonu". Yönetmen: John Sturges. Oynayanlar: Kirk Douglas, Anthony Quinn, Jarold Jones.

10 Haziran: "Öldürme Emri". Yönetmen: Jack Guillermin. Oynayanlar: George Peppard, James Mason, Ursula Andress.

17 Haziran: "Gemimi Terkedemem". Yönetmen: Norman Taurog. Oynayanlar: Jerry Lewis, Dina Merrill, Diana Spencer.

24 Haziran: "Gazap Üzümleri". Yönetmen: John Ford. Oynayanlar: Henry Fonda, Jane Darwell, John Carradine.

«PİNOKYO» KASIMA KADAR SÜRECEK

Televizyonda bir süredir izlediğimiz "Pinokyo"nun 52 bölümü TRT tarafından satın alınmıştı.

Bir Japon yapımı olan bu dizi, ekranlarımıza 1977'nin 20 Eylül'ünde gelmişti.

Dizinin Kasım ayına kadar süreceği bildirilmektedir.

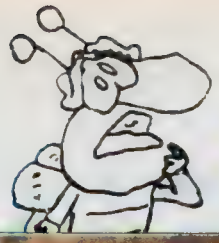

NUH'UN GEMİSİ ÇİZGİ-FİLM OLDU

Dünyanın en eski efsanelerinden biri olan «Nuh'un Gemisi», televizyona yepyeni bir biçimde aktarıldı

Bugüne kadar çeşitli filmlere konu olan "Nuh'un Gemisi" efsanesi, Romenler tarafından televizyona aktarıldı.

Horia Stefanescu'nun hazırladığı çizgi-film, Nuh'un Gemisi'nde geçenleri eğlenceli bir biçimde anlatıyor. Dünyayı sel basacağını öğrenen Nuh, koca bir gemi yapıyor ve gemisinde her tür hayvandan birer çift alıyor... Güçlü hayvanlar, gemiyi yönetmek ve bütün yiyecekleri elde etmek için, küçük ve güçsüz hayvanlara savaş açıyorlar... Ama, ancak yardımlaşmayla başarıya ulaşacaklarını anlıyorlar...

Filmde, çağımızın araçları, taşıtları da gösteriliyor... Fotoğraf çeken böcekler, motosikletli aslanlar, fareler, Nuh'un Gemisi'nde cirit atıyorlar...

DİLEK KUTUSU

TV'de izlediğimiz "Spencer'in Pilotları" dizisindeki dört kahramanın filmdeki ve gerçek adlarını verirseniz beni ve dört arkadaşımı sevindirmiş olursunuz...

Levent Sarıca (Bursa)

Resimde gördüğünüz dört kahramanın (soldan itibaren) dizideki ve gerçekteki adları şöyle: Spencer (Gene Evans), Stan (Todd Susman), Linda (Margaret Impert), Cass (Christopher Stone)...

BİR DOSTUN ANISINA...

BANA ÖYLE AZARLAYICI GÖZLERLE BAKMA MUSTANG... BATTANİYENİN ALTINDA ŞÖYLE HAFİFTEN ŞEKERLEME YAPMAK PEK ZEVKLİ... HELE SABAH VAKTİ...

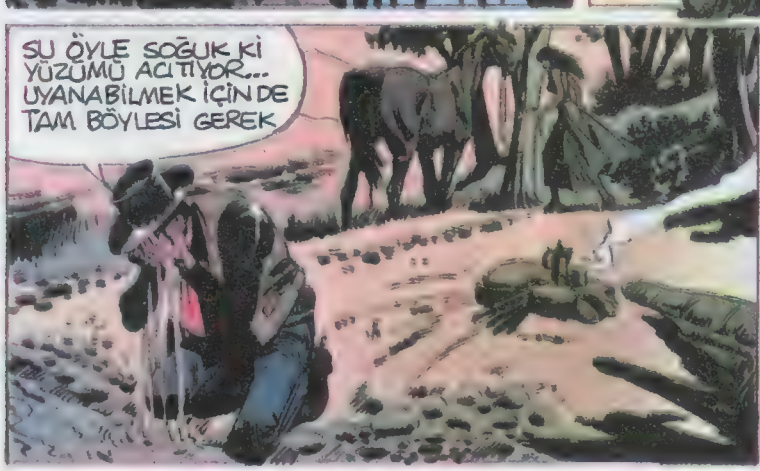

Fiiiiiiiii
AY!
PEK İYİ OLMADI HA? BİR DAHAKİ SEFERE TANIMADIĞIN BİRİNİN YANINA YAKLAŞIRKEN BİRAZ DÜŞÜN...
YARIM SAATTEN BERİ ÇEVREDE DOLAŞTIĞINIZI HİSSEDİYORDUM.. BENDEN DAHA SİNİRLİ BİRİ SİZİ KURŞUN SESİYLE KARŞILAYABİLİRDİ...
ÇİĞ DOLU O ÇALILIKLARIN ARASINDA DOLAŞMAKTAN ÜŞÜMÜŞSÜNÜZDÜR.. BİR FİNCAN KAHVE SİZİ ISITIR..
DERDİNİZİN NE OLDUĞUNU SÖYLEMEK İSTEMİYOR MUSUNUZ BELKİ DE SİZE YARDIMCI OLABİLİRİM...
BANA GÜVENMİYOR MUSUNUZ?..
BİR TEK KİŞİYE GÜVENİRDİM O DA SENYOR TURNER'Dİ. PATRONUMDU AMA ÖLDÜ... BEN DE BU YÜZDEN KAÇTIM..

TURNER Mİ DEDİNİZ? NOVILLO LU YAŞLI THOMAS TURNER Mİ?
EVET O... ONU TANIR-MIYDINIZ?
ARKADAŞTIK..NASIL OLDU?...
TAM OLARAK HİÇ KİMSE BİLMİYOR... NEHİRE DÜŞ-TÜĞÜ SÖYLENİYOR AMA CE-SEDİ HALA BULUNAMADI...
ÇİFLİKTE YERİNİ QUİNCY ALDI... SENYOR TURNER IN ÇİFTÇİSİYDİ... PATRON ÖLENE KADAR KUZU NU-MARASI YAPTI.İSE DE SONRA TAM BİR KURT KESİL-Dİ..
ONU SONUNDA BULDUK, AMA YALNIZ DEĞİL
YANINDA OLAN PEK ŞANSLI SA-YILMAZ...
?!
SEN KIZA NİŞAN AL ADAMI BANA BIRAK

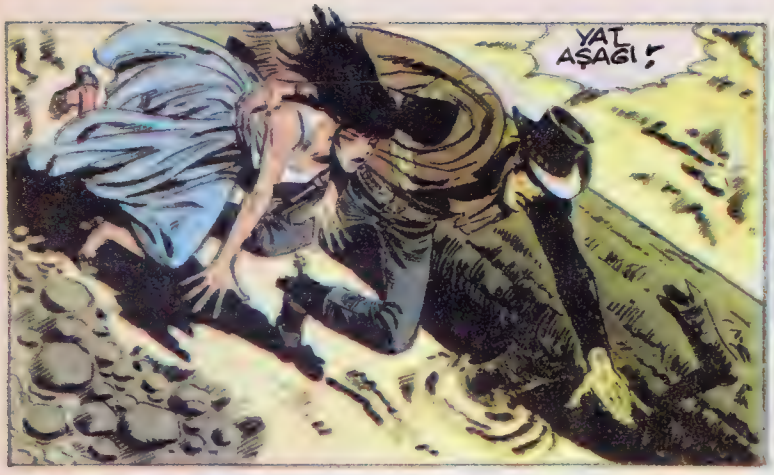

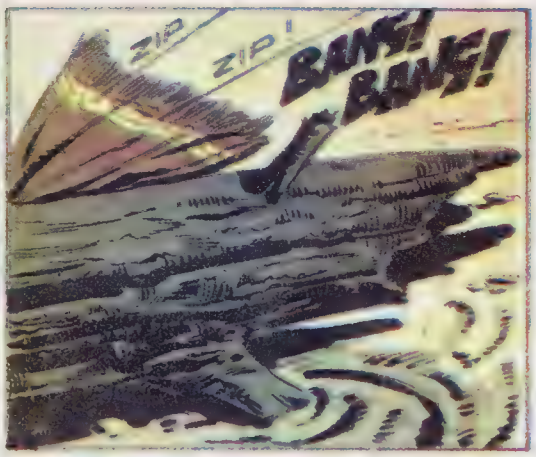

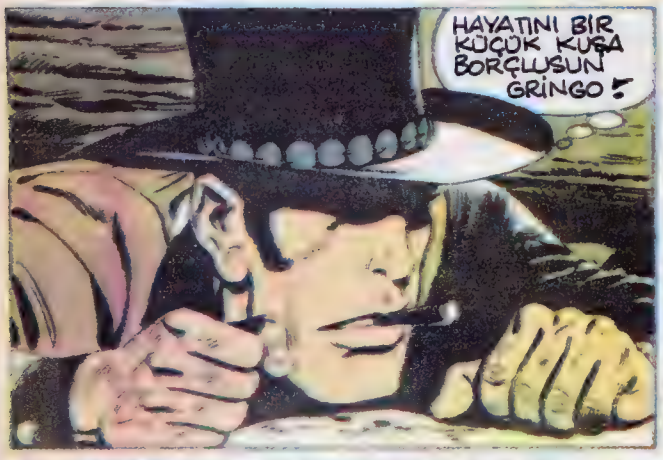

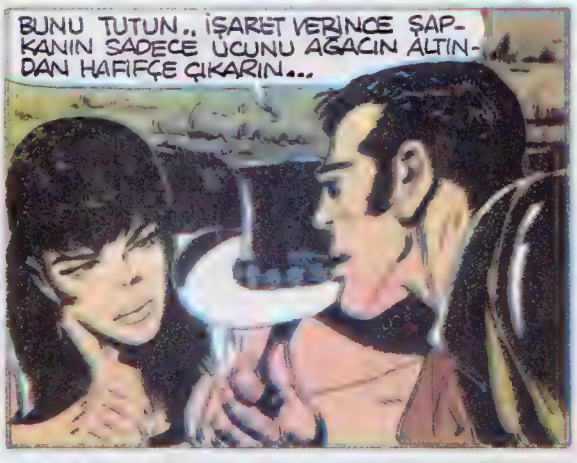

DEVAM EDECEK

Yanıtlar 64. sayfada

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	R	A	F	İ	N	E	R	İ
2	İ	F	E	■	E	K	O	L
3	V	E	N	E	D	İ	K	■
4	A	R	■	T	A	N	E	R
5	Ç	İ	■	A	■	■	T	İ
6	■	N	A	M	A	Z	■	M
7	M	■	M	İ	N	A	R	E
8	İ	R	A	N	■	N	A	L

SOLDAN SAĞA: 1) Arıtımevi. 2) Batı Anadolu köy yiğidi – Bir bilim ya da sanat dalında özel ve belirgin yöntem. 3) İtalya'da bir kent 4) Utanma duygusu – Bir erkek adı 5) (tersi) Dışın karşıtı – (tersi) Köpek. 6) (tersi) Vakit. 7) Camide, ezan okunan ince yüksek yapı 8) Komşu bir ülke – Bazı hayvanların ayaklarını korumak için tırnaklarına takılan demir.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: 1) Sürüm, geçerlik – Bir nota 2) Beğenme duygusunu anlatmak için söylenen bir söz. 3) Fizik, kimya, matematik ve biyoloji bilimlerinin genel adı – Fakat, lakin. 4) Bir çeşit kumaş. 5) (tersi) Güney Yemen'de bir kent – En kısa zamanda parçası. 6) Tahılın tarlaya atıldığı andan harman olana dek aldığı duruma verilen ad – Sanı. 7) Eski bir çeşit füze – (tersi) Utanma duygusu. 8) Vilayet – Kadınların kirpiklerine sürdükleri boya.

ASLANCIK

Resimde görülen aslancık rakamlarla çizilmiş. Acaba bu rakamları kullanarak, onun kaç aylık olduğunu bulabilir misiniz?

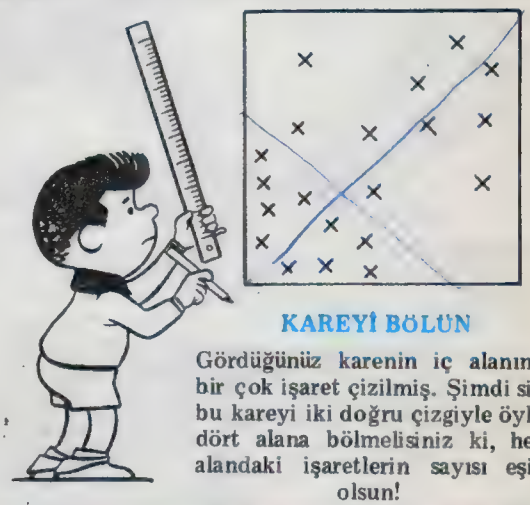

KAREYİ BÖLÜN

Gördüğünüz karenin iç alanına bir çok işaret çizilmiş. Şimdi siz bu kareyi iki doğru çizgiyle öyle dört alana bölmelisiniz ki, her alandaki işaretlerin sayısı eşit olsun!

8 FARK

Aşağıda iki resim görüyorsunuz. İlk bakışta ikisi de birbirinin aynı, öyle değil mi? Ama dikkatle bakarsanız arada tam sekiz fark bulacaksınız. Resimler bizden, bulması sizden.

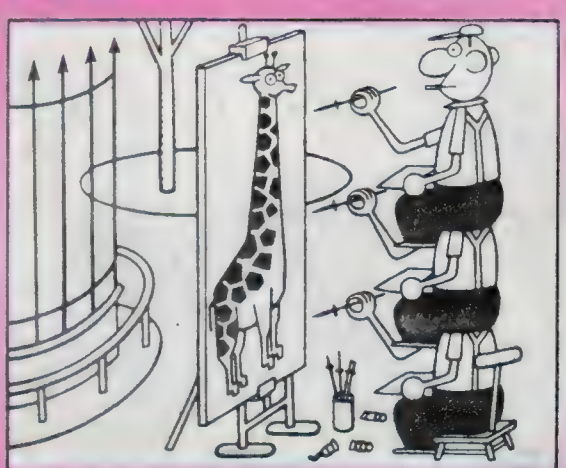

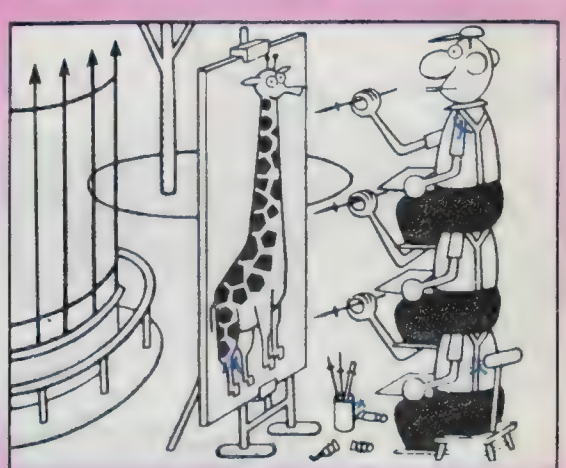

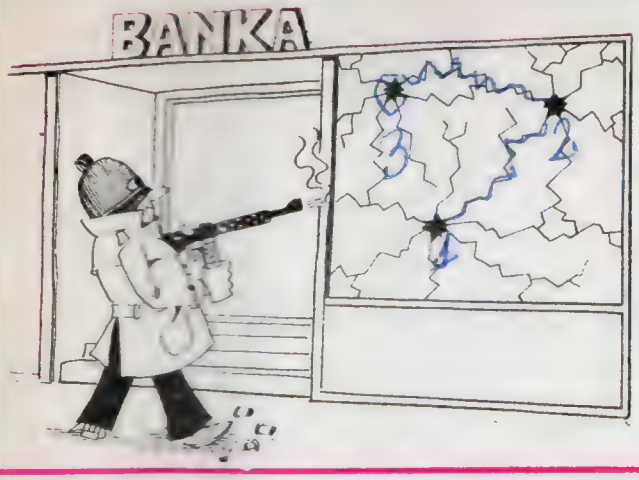

BANG BANG BANG!

Resimdeki maskeli haydut, bankanın camına silâhıyla ardarda üç kurşun boşaltmış. Kurşunların, sıçrayışlarına bakarak, hangi sıraya göre boşaltılmış olduklarını anlayabilir misiniz?

USTA İŞİ

Resimde görülen kare şeklindeki pencerenin camı sökülecektir. Yerine ise 20 adet dik açılı ve eşit büyüklükte üçgenlerden oluşan camlar yerleştirilecektir. Şimdi size düşen iş, camları pencereye yerleştirmek değil, yalnızca bu üçgen camların pencere çerçevesi içerisine nasıl bir düzenleme ile yerleştirileceğini bulmak!

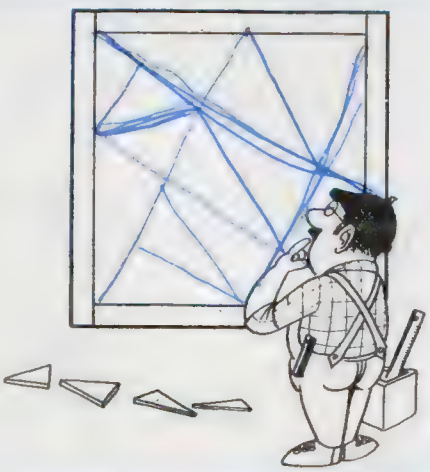

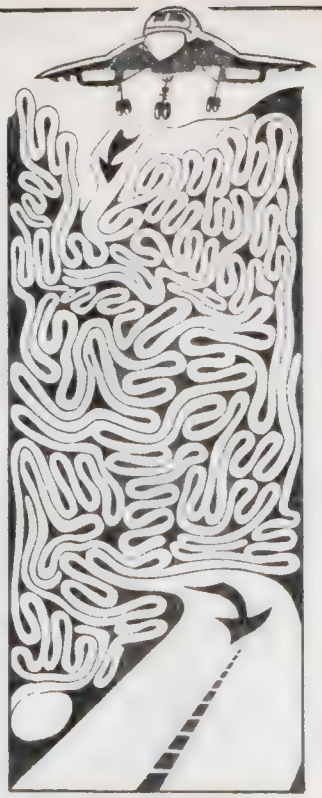

HAVA ALANI

Uçağımız güç durumda. İneceği alanı bulamıyor. Acaba hangi yoldan inerse pisti bulabilir. Ona yardım edebilir misiniz?

KARIŞIK İPLER

Resimde gördüğünüz kutulara yazılmış rakamlar ve harfler iplerle birbirlerine bağlanmışlar. Hangi ipler hangi rakamları ve harfleri birleştiriyor, bulabilir misiniz?

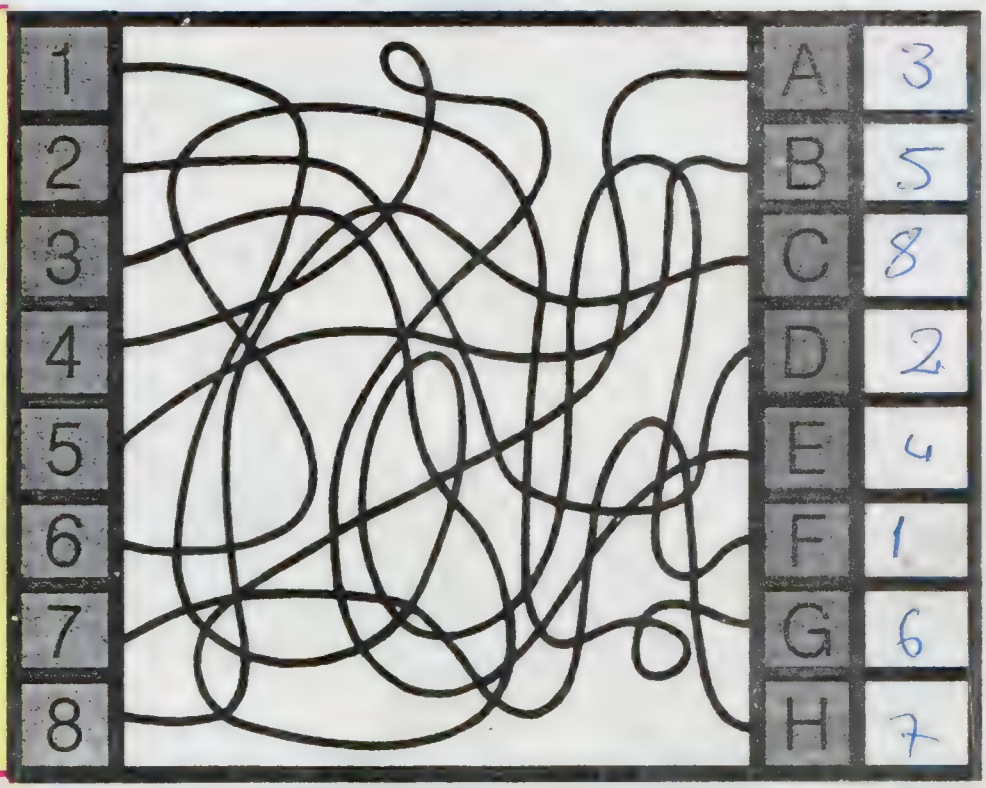

MISTIK

Suçlunun izindeyim

Mektup Arkadaşı

Türkiye'nin her yöresinden yeni arkadaşlar edinmek ister misiniz? Bize adınızı, adresinizi yazın... bu köşede yayımlayalım.

- **PINAR YÜCESOY:** Yaşım 11. Ortaokul öğrencisiyim. Pul biriktiririm. Fenerbahçeliyim. Dergi okuru arkadaşlarla yazışmak istiyorum.
  Adres: Mithatpaşa Cad. Gülem Ap. 1081/7 Güzelyalı – İZMİR
- **TUNCAY ÇETİNKAYA:** Yaşım 15. Kitap okumayı, müzik dinlemeyi, spor yapmayı severim. Yazışmak istiyorum.
  Adres: E.K.İ. Lojmanları No: 69/D Kandilli – K.D.Z. EREĞLİ
- **AYŞEN ŞENAY:** Yaşım 13. Resim yapar, şiir yazarım. Müzik dinlemeyi, televizyon seyretmeyi, spor yapmayı severim. Yazışacağım.
  Adres: Hacı Hakkı Bey Sok. Dilek Ap. No: 8 Erenköy – İSTANBUL
- **BİROL ANAR:** Yaşım 15. Kitap okumayı çok severim. Dergi okuru arkadaşlar bana yazarsanız sevinirim.
  Adres: Sarıgöl Hamam Cad. No: 3 Gazi-osmanpaşa – İSTANBUL
- **HAMİDE KOYUKAN:** Yaşım 13. Maskot, pul, bebek ve rozet biriktiririm. Resim yapmayı severim. Yazışmak istiyorum.
  Adres: 144. Sok. No: 24–A Karşıyaka–ANKARA

YANITLAR

- KARE BULMACA: Soldan sağa: 1) Rafineri. 2) Efe — Ekol 3) Venedik. 4) Ar — Taner. 5) Çi — Ti. 6) Namaz. 7) Minare. 8) İran — Nal.
  Yukarıdan aşağıya: 1) Revaç — Mi 2) Aferin. 3) Fen — Ama. 4) Etamin. 5) Neda — An. 6) Ekin — Zan. 7) Roket — Ra. 8) İl — Rimel.

- 8 FARK: (1) Soldaki parmaklığın ortası. (2) Parmaklığın yanındaki çitin soldan ikinci ayağı. (3) Zürafanın burnu. (4) Zürafanın arka ayağı. (5) Üstteki adamın askısı. (6) Ortadaki adamın kolu. (7) Alttaki adamın askısı. (8) Bardağın yanındaki boya tüpü.

- ASLANCIK: 87 aylık.

- KAREYİ BÖLÜN:

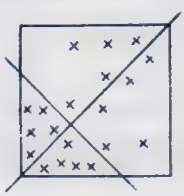

- BANG — BANG — BANG:

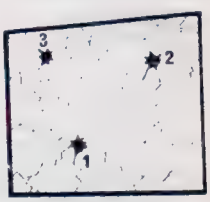

- USTA İŞİ:

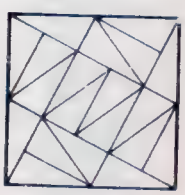

- KARIŞIK İPLER: A 6, B 5, C 8, D 2, E 4, F 1, G 3, H 7

OKURDAN OKURA

Bu, sizin sayfanız... Şiirleriniz, yazılarınız, resimleriniz ve kendi fotoğraflarınızı bekliyoruz.

MEVSİMLER

İlkbahar, yaz
Sonbahar, kış
Yağmurlar bulutlar
Ağaçlar, yapraklar
Çiçekler çimenler
Hepsi bu mevsimdeler
Yazın
uçar kuşlar yüzer balıklar
Kışın
Oynar çocuklar oturur
oyuncaklar

İlkbaharda
Açar çiçekler çıkar
çimenler
Sonbaharda
Dökülür yapraklar uçar
göçmen kuşlar

SUZAN USTA

KÖYDE

Sabah erken kalkılır
Temiz hava alınır
Sonra el yüz yıkanır
Sabah olunca köyde

Güneş dağdan yükselir
Koyunlar suya gelir
Gönlümüz neşelenir
Sabah olunca köyde

Yosunlu dere çağlar
Etraf bahçeli bağlar
Çiçeklerle bayırlar
Sabah olunca köyde

Yemyeşil sıra dağlar
Karşıda kayalıklar
Suda oynar balıklar
Sabah olunca köyde

KENAN ÇOBAN

YURDUM

Kokar burcu burcu güllerin
Menekşe sümbüllerin
Hele güzel şehirlerin
Mis gibi kokar yurdum

Arabalar sıra sıra
Dizilirler hep yollara
Koyulurlar dolaşmaya
Mis gibi kokar yurdum

Kuzular yayılır kıra
Başlarlar dolaşmaya
Çoban başlar uyumaya
Mis gibi kokar yurdum

SELÇUK SÖNMEZ

İLKBAHAR

Çıkardı beyaz kürkünü
Yeşilini giydi bahar
Unuttuk kış öyküsünü
Geldi yine tatlı bahar

Artık paltoyu, hırkayı
Kaldırdık artık sobayı
Geçti ocak, şubat ayı
Bize neşe kattı bahar

SABA CEBESOY

KAÇIRILAN MUTLULUK

Ağustos ayında İzmir'den Balıkesir'e giderken tamiratı yapılan bir yolda arabamız toz toprak içerisinde kaldı. Bozuk yol bitip çam ormanı içerisinde bulunan çeşmenin yanında arabanın camını silmek için durunca, orman içerisinden 9—10 yaşlarında bir çoban kardeş yanımıza geldi... Benim elimde Milliyet Çocuk Dergisi vardı. Benden ne okuduğumu sordu. Daha sonra, okula gittiğini, ama yazın okuma olanağı olmadığını söyledi... Babamla o an sözleşmişcesine arabanın bagajını açıp, bir aylık biriktirdiğim Milliyet Çocuk Dergilerini, çoban kardeşe verdim. Öylesine sevindi ki, parlak kapak resimlerine baktı, baktı sonra gözleri nemlendi, birşeyler söylemek istedi, söyleyemedi. Ben de konuşmak istedim, üzerime bir tutukluk geldi, yalnızca "beğendin mi?" diyebildim. O nemli, o teşekkür dolu gözlerini öne eğerek başını salladı ve yavaşça kenara çekildi. Bir süre sonra da ormana, siyah keçilerinin yanına gitti.

Şimdi Ankara'da, ne zaman Milliyet Çocuk Dergisi alsam hep onu, Güngörmezle Gökçeyazı, arasında gördüğüm o gözleri nemli çoban kardeşi düşünürüm. Neden ismini, köyünü soramadığıma üzülür dururum. Çünkü ona yeniden Milliyet Çocuk Dergileri'ni göndermek benim için mutluluk olacaktı.

CEM KARADELİ

Şenol Bandırma

LÜKSEMBURG

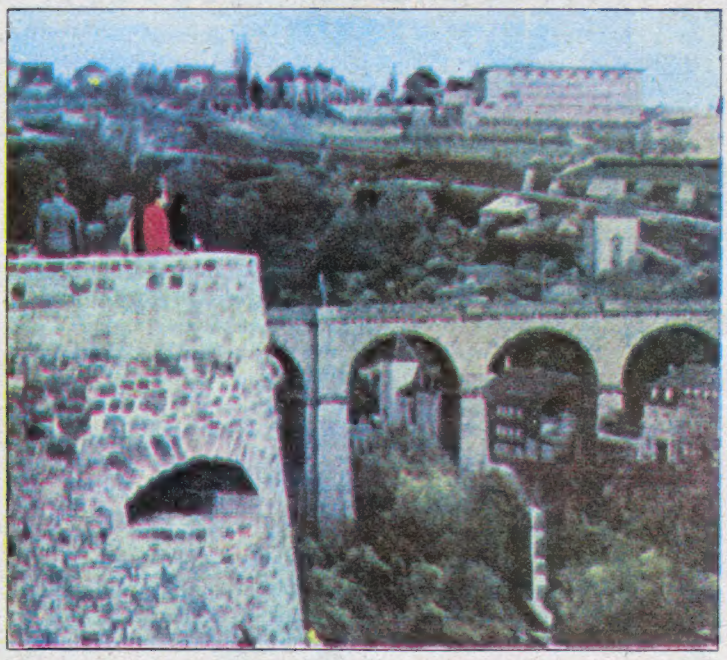

Luxembourg — City'den bir görünüm

Çelik işleyen bir işçi

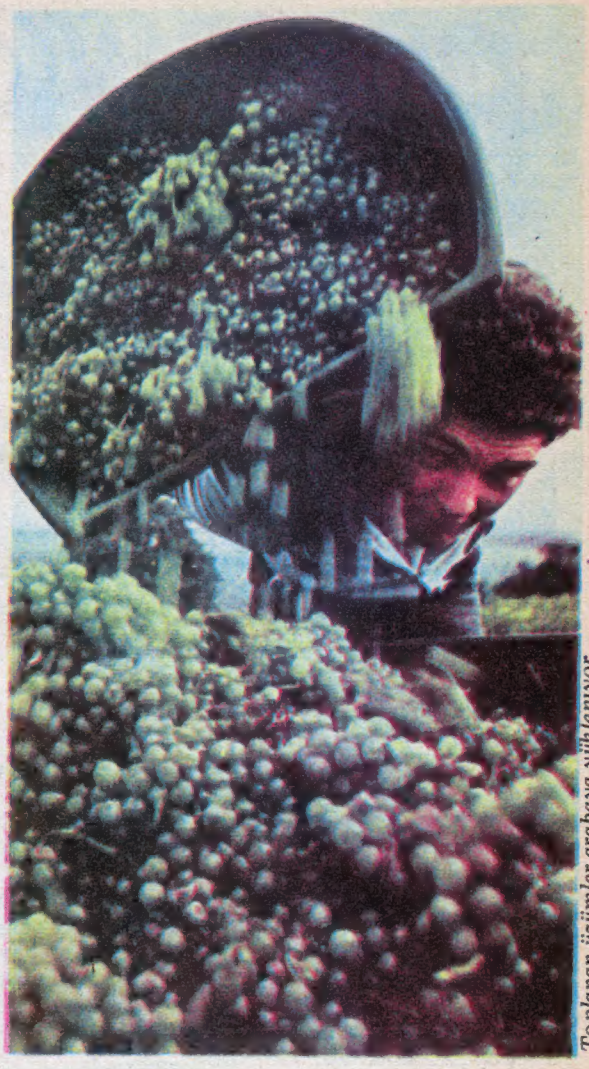

Toplanan üzümler arabaya yükleniyor

- Devlet adı: Le Grand — Duche de Luxembourg (Büyük Lüksemburg Düklüğü)
- Nüfus: 357,400 (1975).
- Alan: 2586 kilometre kare.
- Dil: Lüksemburgça, Fransızca, Almanya.
- Din: Romen Katolik.
- Başkent: Luxembourg — City.
- Büyük kentler: Esch-sur- Alzette, Differdange, Dudelange, Petange.
- En yüksek dağ: Bourgplatz (559 metre)
- İklim: Kışlar serin, yazlar ılıman.
- Ürünler: Patates, yulaf, buğday, arpa, pancar, üzüm.
- Para birimi: Lüksemburg franc'ı.
- Telefon sayısı: 141,686 (1975).
- Radyo sayısı: 175,500 (1975).
- TV sayısı: 82,000 (1975).
- Karayollarının uzunluğu: 4962 kilometre.
- Demiryollarının uzunluğu: 271 kilometre.
- Ortalama hayat uzunluğu: Erkeklerde 66,8, kadınlarda 73,2 yıl.

dergimizi 650 kuruşa almak ister misiniz?

Abone koşulları
6 aylık : 169 lira
1 yıllık : 338 lira

ABONE OLMANIN YARARLARI

Dergimiz aboneleri her sayıyı yaklaşık 650 kuruşa edinmiş olurlar. Ayrıca, her sayı hiç aksamadan zarf içinde kendilerine postayla ulaşır.

NASIL ABONE OLACAKSINIZ ?

Dergimize abone olmanın iki yolu var:

1) Türkiye'nin herhangi bir yerindeki İş Bankası şubesine gideceksiniz. Abone ücretini İş Bankası Cağaloğlu Şubesi 150 numaralı hesaba yatırmak istediğinizi söyleyecek, ücreti yatırınca bir makbuz alacaksınız.

2) Ya da, abone tutarını posta havalesiyle aşağıdaki adrese göndereceksiniz:

MİLLİYET GAZETESİ
Satış Servisi
Cağaloğlu
İSTANBUL

BİLGİ VERMENİZ YARARLI OLUR

Abone tutarını gönderdikten sonra, yukarıdaki adrese mektupla bilgi vermeniz yararlı olacaktır. Böylece, abone işleminiz çok kısa sürede tamamlanacak ve her hafta derginiz adresinize gönderilecektir.

püskül ile çilli
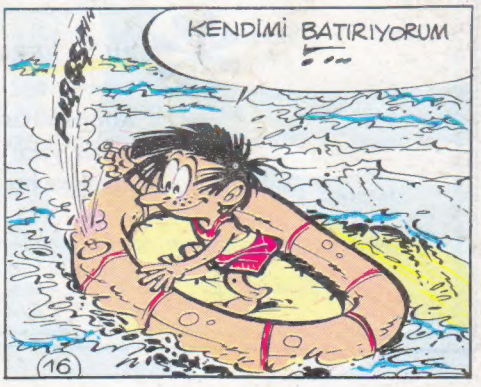
TABİİ KIYIDAN BU KADAR UZAKTA BULUNAN BİRİNE BU OYUNU YAPMAK BİRAZ GADDARCA BİR HAREKET.. İKİ SAAT SONRA KIYIYA VARDIĞINDA ÇİLLİN'İN PESTİLİ ÇIKMIŞTI...